

INDHOLD

1.	‘Kamp i himmelen’	s. 3
2.	‘Mon Gud virkelig har sagt?’	s. 9
3.	‘En retfærdig, ustraffelig mand’	s. 15
4.	‘Abrahams tro’	s. 22
5.	‘Jeg vil være deres Gud’	s. 28
6.	‘Vi har syndet og handlet ilde’	s. 35
7.	‘Da tidens fylde kom’	s. 41
8.	‘Således elskede Gud verden’	s. 47
9.	‘Gå derfor hen’	s. 53
10.	‘Evangeliets sandhed’	s. 59
11.	‘Kvinden flygtede ud i ørkenen’	s. 65
12.	‘Hans doms time’	s. 71
13.	‘Det er sket’	s. 78

Dette hæfte er skrevet af Gordon Anderson og oversat og udgivet af:

Lys i Mørke
Bygaden 87, Orø
DK-4300 Holbæk
DK Giro 088-8850

‘Vælg i dag, hvem I vil tjene’

Forord

Lige fra begyndelsen af den store strid har det været Satans hensigt at stille Guds karakter i et falsk lys og stifte oprør mod hans lov, og disse bestræbelser synes at være kronet med held. Flertallet af menneskene lytter til Satans bedrag og sætter sig op mod Gud. Men midt i ondskaben arbejder Gud støt på at fuldbyrde sine planer. Han åbenbarer sin retfærdighed og godhed over for alle skabninger. På grund af Satans fristelser har hele menneskeheden overtrådt Guds lov; men ved Guds Søns offer er der åbnet en vej tilbage til Gud. Ved Kristi nåde kan menneskene blive sat i stand til at adlyde Faderens lov. Midt i frafald og oprør samler Gud i ethvert slægtled et folk, som er tro mod ham - et folk med hans lov i hjertet.

Det var ved et bedrag, at Satan forførte englene. Således har han til alle tider udført sit værk blandt menneskene, og således vil han fortsætte til det sidste. Hvis han ville erklære åben krig mod Gud og hans lov, ville menneskene være på vagt; men han forklæder sig og blander sandhed med vildfarelse. De usandheder, der er blandet med sandhed, er de farligste. Det er på grund af disse, at folk tror på vildfarelser, som tager sjælen fangen og ødelægger den. Det er på den måde, at Satan får verden til at følge sig. Men der kommer en dag, da hans triumfer for stedse vil være endt.

Guds forholdsregler over for oprøret vil resultere i en fuldstændig afsløring af den virksomhed, der så længe er foregået i det skjulte. Resultaterne af Satans herredømme, følgerne af at tilsidesætte Guds love, vil blive afsløret for alle skabte fornuftvæsner. Guds lov vil blive anerkendt fuldt ud. Da vil det stå klart, at Gud i hele sin handle måde har haft sit folks, ja, hele det skabte univers' evige vel for øje. Satan vil selv over for hele universet erkende Guds regering og Guds lovs retfærdighed.

Patriarker og Profeter, s. 170.

Lektie 1: 1. – 7. april

‘Kamp i himmelen’

UDENADSVERS: ‘Og der blev kamp i himmelen: Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem. Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i himmelen.’ Åb. 12, 7- 8.

STUDIEHJÆLP: *Patriarker og Profeter*, kap. 1, *Konfrontation*, ss. 405-412.

Indledning

‘Bibelen er dens egen fortolker. Skriftsted skal sammenlignes med skriftsted. Eleven skal lære at betragte ordet som et hele og se forbindelsen mellem dets forskellige dele. Han burde få en kundskab om dets store centrale tema, om Guds oprindelige hensigt med verden, om den store strids opståen og frelsesgeringen. Han burde forstå naturen af de to principper, som strider om herredømmet, og burde lære at spore deres virke gennem historiens optegnelser og profeti til den store fuldendelse. Han burde se, hvordan denne strid kommer ind i enhver fase af menneskelig erfaring; hvordan han i enhver handling i livet åbenbarer det ene eller det andet af de to stridende motiver; og hvordan, om han vil eller ej, selv nu bestemmer på hvilken side af striden, han vil findes.’ *Counsels to Teachers, Parents & Students*, s. 462.

‘Det var såre godt’

- 1. Hvordan bliver Guds skabelsesværk beskrevet? 1 Mos. 1, 31. (Sammenlign med Job 38, 4-7; Sal. 104, 24; Es. 40, 26.)**

BEMÆRK: ‘Den store Gud havde lagt jordens grundvold; han havde klædt hele verden i skønhedens klædning og fyldt den med ting, der var til gavn for menneskene; han havde skabt alt det vidunderlige på jorden og i havet. På seks dage blev det store skaberværk fuldendt. Og Gud “hvilede på den syvende dag efter det værk, han havde udført; og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, thi på den hvilede han efter hele sit værk, det, Gud havde skabt og udført.” Gud så med tilfredshed på sine hænders værk. Alt var fuldkomment, den guddommelige ophavsmand værdigt, og han hvilede, ikke på grund af træthed, men i tilfredshed med frugterne af sin visdom og godhed og åbenbarelsen af sin herlighed. Efter at have hvilet på den syvende dag helligede Gud den eller satte den til side som hviledag for mennesket. Efter Skaberens forbillede skulle mennesket hvile på denne hellige dag, så at det ved at se på himmelen og jorden kunne tænke på Guds store skabergerning, og ved at se beviserne på Guds visdom og godhed skulle dets

Lektie 1: 1. – 7. april

hjerter fyldes af kærlighed og ærbødighed over for Skaberen.' *Patriarker og Profeter*, s. 19.

2. Hvordan blev skabelsen af ham, som vi nu kender som Satan, beskrevet? Ez. 28, 15.

BEMÆRK: 'Ondskab havde sin oprindelse hos Lucifer, som gjorde oprør mod Guds regering. Inden sit fald var han en skærmende kerub og anerkendt for sin fortræffelighed. Gud skabte ham god og smuk, så meget som muligt lig sig selv. Om ham står der skrevet: "Fuldkommen var du i din færd, fra den dag du skabtes, indtil der fandtes brøde hos dig.'" *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 24. september, 1901.

'Indtil der fandtes brøde hos dig'

3. Hvad bliver vi fortalt om retningen af Lucifers tankegang, mens han var i himmelen? Es. 14, 13-14.

BEMÆRK: 'Lucifer havde sagt: jeg vil være "den Højeste lig!" (Es. 14, 12. 14), og ønsket om selvophøjelse havde bragt strid ind i de himmelske boliger og havde bortjaget en stor del af Guds hærskere. Hvis Lucifer virkelig havde ønsket at blive som den Højeste, ville han aldrig have forladt den plads, der var tildelt ham i himmelen; thi den Højestes ånd giver sig udtryk gennem uselvisk tjeneste. Lucifer ønskede Guds magt, men ikke hans egenskaber. Han søgte den øverste plads for sig selv, og enhver skabning, der drives af hans ånd, vil gøre det samme. Derfor vil fjendskab, uenighed og strid være uundgåelig. Herredømmet bliver den stærkestes sejrpris. Satans rige er et magtens rige; hver enkelt betragter enhver anden som en hindring på vejen til hans egen ophøjelse eller som et springbræt, ved hjælp af hvilket han selv kan nå til en højere stilling.' *Den Store Mester*, s. 296.

4. Hvilken effekt havde Lucifers glans på ham? Ez. 28, 17.

BEMÆRK: 'Lucifer kunne have beholdt Guds yndest og englernes kærlighed og hyldest, og han kunne have benyttet sine ædle evner til at gøre godt mod andre og forherlige sin Skaber. Men profeten siger: "Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans." 17. vers. Efterhånden fyldtes Lucifer af trang til at ophøje sig selv... Lucifers ønske om at være den største fandt næring i hans stolthed over sin egen herlighed. Al den ære, som var blevet vist Lucifer, blev ikke betragtet som en gave fra Gud og fremkaldte ingen taknemmelighed mod Skaberen. Han var stolt af sin skønhed og sin ophøjelse og

Lektie 1: 1. – 7. april

tragtede efter at blive Guds ligemand. Han var elsket og æret af den himmelske engleskare. De udførte med glæde hans befalinger, og han var klogere og herligere end nogen af dem.’ *Den Store Strid*, ss. 437-438.

‘Og dens hale fejede en tredjedel af himmelens stjerner væk’

5. Hvilket resultat havde Lucifers ønske om selvophøjelse på de andre himmelske væsener? Åb. 12, 7.

BEMÆRK: ‘Lucifer begyndte at skabe utilfredshed blandt englenerne. Han var yderst forsigtig og hemmelighedsfuld, og i nogen tid lykkedes det ham at skjule sit sande formål under en maske af gudsfrygt, men samtidig forsøgte han at skabe utilfredshed med de love, som gjaldt for alle himmelske væsener, idet han antydede, at de var urimeligt strenge. Han sagde, at englenerne roligt kunne følge deres egne vilje, da deres natur jo var hellig. Han prøvede at skabe medfølelse med sig selv ved at hævde, at Gud havde behandlet ham uretfærdigt ved at gøre Kristus til genstand for større æresbevisninger. Han påstod, at hans ønske om at opnå større magt og ære ikke bundede i trang til at ophøje sig selv, men at han kun forsøgte at skaffe alle himmelens beboere frihed, således at de kunne opnå en højere form for eksistens.’ *Den Store Strid*, ss. 438-439.

6. Hvad blev udfaldet af den kamp, der blev resultatet? Åb. 12, 8.

BEMÆRK: ‘Satan blev dristig i sit oprør og udtrykte sin foragt for Skaberens lov. Denne kunne Satan ikke holde ud. Han påstod, at engle ikke behøvede nogen lov; men skulle være frie til at følge deres egen vilje, som altid ville lede dem rigtigt; at lov var en begrænsning af deres frihed, og at annullere lov var en af hans store mål med at indtage det standpunkt, som han gjorde. Han mente, at englernes tilstand trængte til forbedring. Men ikke Guds sind, som havde lavet love og ophøjet dem til at være lig sig selv. Englernes lykke bestod i deres fuldkomne lydighed mod loven. Enhver havde sin specielle opgave, som var blevet betroet ham, og indtil Satan gjorde oprør, havde der været fuldkommen orden og harmonisk handling i himmelen. Så blev der kamp i himmelen. Guds Søn, himmelens prins, og hans loyale engle var i konflikt med ærkeoprøreren og de, som sluttede sig til ham. Guds Søn og de sande, loyale engle vandt; Satan og hans sympatisører blev udelukket fra himmelen. Hele himmelens hær anerkendte og tilbad retfærdighedens Gud. Ikke den mindste plet af oprør forblev i himmelen. Alt var igen fredfyldt og harmonisk som før.’ *Spirit of Prophecy*, bind 1, s. 22.

‘Kastet til jorden’

Lektie 1: 1. – 7. april

7. Hvor bortviste Gud Satan, da han og de, som fulgte ham, blev besejret? Åb. 12, 9. Sammenlign med Es. 14, 12.

BEMÆRK: ‘Selv da Satan var udstødt af himmelen, tilintetgjorde Gud i sin evige visdom ham ikke. Eftersom det kun er kærlighedens tjeneste, der er antagelig for Gud, må hans skabningers troskab hvile på en overbevisning om hans retfærdighed og velvilje. Himmelen og klodernes beboere, der på det tidspunkt var ude af stand til at fatte syndens natur og følger, kunne ikke have indset det retfærdige i, at Gud havde dræbt Satan. Hvis han straks var blevet udslettet, ville nogle have tjent Gud af frygt i stedet for af kærlighed. Bedragerens indflydelse ville ikke være blevet fuldstændig tilintetgjort, og oprørets ånd ville ikke helt have været fjernet. Til bedste for hele universet gennem evige tider måtte Satan have anledning til at udvikle sine principper, så alle skabte væsener kunne se hans anklager imod Guds regering i det rette lys, og så Guds barmhjertighed og hans lovs uforanderlighed for steds kunne være hævet over enhver tvivl. Satans oprør skulle være en lære for universet gennem alle kommende tider, et evigt vidnesbyrd om syndens natur og frygtelige resultater, Gennemførelsen af Satans herredømme og dets virkninger på både engle og mennesker ville vise, hvad der ville blive følgen af at tilsidesætte Guds autoritet. Det ville vidne om, at alle skabte væseners vel er nøje knyttet til Guds regerings beståen. Således skulle dette frygtelige oprørsforsøgs historie virke som en evig sikkerhedsforanstaltning for alle hellige væsener, forhindre dem i at blive bedraget med hensyn til overtrædelsens natur og frelse dem fra at begå synd og lide dens straf.’ *Patriarker og Profeter*, s. 16.

8. Hvor og i hvilken forklædning viste Satan sig bagefter? 1 Mos. 3, 1. Sammenlign med Åb. 12, 9.

BEMÆRK: ‘Satans redskaber klæder falske teorier i en tiltalende dragt, ligesom Satan i Edens have skjulte sin identitet for vore første forældre ved at tale gennem slangen. Disse redskaber giver dråbevis menneskesindet noget, der i virkeligheden er dødelig vildfarelse. Satans hypnotiske indflydelse vil hvile over dem, som vender sig fra Guds tydelige ord til behagelige fabler. Det er dem, der har haft det største lys, Satan mest ihærdigt søger at besnære. Han ved, at hvis han kan bedrage dem, vil de under hans ledelse klæde synden i retfærdighedens klæder og føre mange på vildspor.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s. 241.

‘Han er en løgner’

9. Hvilken titel gav Jesus Satan? Joh. 8, 44.

Lektie 1: 1. – 7. april

BEMÆRK: ‘Efter hans frafald i himmelen erklærer Herren om Satan, at han ikke dvælede i sandheden. Efter sin synd blev han en oprører, en erklæret modstander af Gud, og for at fuldføre sit oprør grundlagde han et djævelsk rige og udfoldede oprørets standard, idet han samlede ondskabens magter om sig. Satan arbejdede med sådanne principper, som ville tillempe dem, som sympatiserede med ham, til hans egen korrupte standard og tilpasse dem med hans egen sataniske natur. Det var hans bestemt mål at udviske Guds billede fra mennesket og stemple sit eget billede og påskrift på sine undersåtters sjæle. Han anvendte de mest bedrageriske metoder i sit arbejde og var succesfuld i at lede mennesker til at samarbejde med ham i oprøret mod Gud. Kristus giver ham titlen “løgnens fader,” “brødrenes anklager,” “en morder fra første færd.” Ved sin forheksende magt indpodede han i mennesket den samme oprørsånd og had til Gud, som han selv havde, og satte sin trone op som samlingsstedet for ondskabens forbund.’ *Signs of the Times*, 13. juni, 1895.

10. Hvilke to løgne udgjorde grundlaget for hans fristelse af Eva? 1 Mos. 3, 4-5.

BEMÆRK: ‘Her kom løgnens fader med sin påstand i direkte modsigelse til Guds udtrykkelige ord. Satan forsikrede Eva om, at hun var skabt udødelig, og at det ikke var muligt for hende at dø. Han fortalte hende, at Gud vidste, at hvis hun og hendes mand spiste af kundskabens træ, ville deres forstand blive oplyst, udvidet og forædlet, og således gøre dem lig Gud.’ *Confrontation*, s. 13.

‘Satan, som er løgnens fader, bedragede Adam... og fortalte ham, at han ikke behøvede at adlyde Gud, at han ikke ville dø, hvis han overtrådte loven. Men Adam faldt, og ved sin synd åbnede han elendighedens sluser over vor verden.’ *Evangelism*, s. 598.

11. Hvad er vi blevet fortalt vil være løgneres skæbne? Åb. 21, 8; 22, 15. Sammenlign med 1 Joh. 4, 20; 2, 4.

BEMÆRK: ‘Falskhed og bedrageri i enhver form er synd mod sandhedens Gud. Guds ord er tydeligt angående disse punkter. “I må ikke lyve, I må ikke bedrage hverandre.” “Alle løgnerne, deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl; det er den anden død.” Gud er en oprigtig og sand Gud. Guds ord er en bog af sandhed. Jesus er et troværdigt og sanddru vidne. Menigheden er sandhedens vidne og grundvold. Alle den Højestes forskrifter er sande og retfærdige alle sammen. Hvordan må undvigende svar eller nogen overdrivelse eller bedrageri så ikke forekomme for hans åsyn?’ *Testimonies*, bind 4, s. 336.

Lektie 1: 1. – 7. april

‘Borte er du for evigt’

12. Hvordan bliver vi vist, at Satans fald fra himmelen ikke ændrede hans had til Gud? Åb. 12, 13.

BEMÆRK: ‘Dette store skift i position havde hverken forøgede hans kærlighed til Gud, ej heller til hans vise og retfærdige lov. Da Satan blev overbevist om, at der ikke var nogen mulighed for ham for at få Guds gunst igen, udviste han sin skinsyge med forøget had og flammende heftighed.’ *The Story of Redemption*, s. 27.

13. Hvad har Gud lovet skal være Satans skæbne, når den store strid er slut? Ez. 28, 19.

BEMÆRK: ‘De gudløse får deres straf på jorden. “De skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre.” Mal. 4, 1. Nogle tilintetgøres på et øjeblik, mens andre lider i mange dage. Alle straffes efter deres gerninger. De retfærdiges synder er blevet overført til Satan, og han må ikke blot lide for sit eget oprør mod Gud, men for alle de synder, han har forledt Guds folk til at begå. Hans straf er langt strengere end den, der rammer dem, han har bedraget. Efter at alle de, som lod sig forføre af ham, er omkommet, lever og lider han stadig. I de lutrende flammer tilintetgøres de gudløse endelig, rod og grene - Satan er roden, hans tilhængere grenene. Lovens fulde straf er blevet fuldbyrdet, retfærdigheden er sket fyldest, og himmelen og jorden, som har været vidne dertil, erklærer, at Jehova er retfærdig. Satans ødelæggelsesværk er afsluttet for evigt.’ *Den Store Strid*, s. 593.

Lektie 2: 8. –14. april

‘Mon Gud virkelig har sagt?’

UDENADSVERS: ‘Da dagen blev sval, hørte de Gud HERREN vandre i haven, og Adam og hans hustru skjulte sig for ham inde mellem havens træer.’ 1 Mos. 3, 8.

STUDIEHJÆLP: *Patriarker og Profeter*, kap. 4.

Indledning

‘Vi kan ikke være trygge, hvis vi giver os til at overveje de fordele, vi kunne høste ved at følge Satans råd. Synd fører vanære og ulykke over hver eneste sjæl, som hengiver sig til den; men synden er forblindende og skuffende i sit væsen, og den vil forlokke os med smigrende fremstillinger. Hvis vi vover os ud på Satans område, har vi ingen forsikring om beskyttelse mod hans magt. Så langt som det står til os, bør vi lukke enhver dør, hvorigennem fristeren kan få adgang til os.’ *Fra Naturens Talerstol*, ss. 144-145.

‘Det var såre godt’

1. Hvad var Guds hensigt med at skabe mennesket? Es. 43, 7.

BEMÆRK: ‘Vi må overveje både menneskets natur og Guds formål med at skabe mennesket. Vi må også overveje forandringen i menneskets stilling, fordi kundskaben om det onde kom til, og Guds plan om alligevel at fuldføre sit herlige formål ved opdragelsen af menneskeslægten. Da Adam kom fra Skaberens hånd, lignede han sin Skaber i legemlig, sjælelig og åndelig henseende. “Gud skabte mennesket i sit billede” (1 Mos. 1, 27), og det var hans hensigt, at jo længere mennesket levede, jo mere fuldt og helt skulle det åbenbare dette billede, jo mere fuldstændig genspejle Skaberens herlighed. Alle menneskets evner var i stand til at udvikles; deres duelighed og kraft skulle bestandig forøges. Det var et vældigt virkefelt, der stod til deres rådighed, en herlig arbejdsmark, der stod åben for deres granskning. Hemmelighederne i det synlige univers, den Alvises underværker (Job 37, 16) var tilgængelige for menneskets forskning. Det var dets store forrettighed at stå ansigt til ansigt med sin Skaber, og der bestod et hjerternes fællesskab imellem dem. Hvis mennesket var forblevet tro imod Gud, ville alt dette have tilhørt mennesket til evig tid. Gennem alle evigheder kunne det være blevet ved med at erhverve nye kundskabsskatte, opdage nye kilder til lykke og opnå en klarere og bestandig klarere forestilling om Guds visdom og magt og kærlighed. Mere og mere rigt ville det have opfyldt formålet med sin skabelse, mere og mere fuldt ud genspejlet Skaberens hensigt.’ *Uddannelse*, ss. 14-15.

Lektie 2: 8. – 14. april

2. Hvilken lydighedsprøve udtænkte Herren til Adam og Eva? 1 Mos. 2, 16-17.

BEMÆRK: ‘Hvis mennesket blev berøvet sin fri vilje, ville det ophøre med at være et fornuftvæsen og blot være en maskine. Det er ikke Guds hensigt at tvinge vor vilje. Mennesket blev skabt med en fri vilje. Ligesom beboerne på andre kloder måtte det underkastes en lydighedsprøve; men det bliver aldrig bragt i en sådan situation, at det er nødt til at give efter for synden. Det bliver aldrig udsat for en fristelse eller stillet på en prøve, som det ikke kan modstå. Gud havde lagt alt så godt til rette, at mennesket aldrig havde behøvet at bukke under i kampen med Satan.’ *Patriarker og Profeter*, s. 166.

‘Kvinden blev bedraget’

3. Hvilke ord indledte Satan sin fristelse af Eva med? 1 Mos. 3, 1.

BEMÆRK: ‘Hvor snedigt havde ikke slangen nærmet sig Eva i Paradiset! “Mon Gud virkelig har sagt: I må ikke spise af noget træ i haven?” 1 Mos. 3, 1. I fristerens måde at tale på lå der en tilsløret foragt for Guds ord. De var ligesom en skjult benægtelse, en tvivl om den guddommelige sandfærdighed. Satan søgte at indgive Eva den tanke, at Gud ikke ville handle efter sit ord; at det at nægte dem denne skønne frugt var en modsigelse af hans kærlighed til og omsorg for mennesket.’ *Den Store Mester*, s. 73.

4. Hvordan reagerede Eva på dette forslag? 1 Mos. 3, 2-3. (Sammenlign med 1 Mos. 2, 17.)

BEMÆRK: ‘Eva havde overdrevet ordene i Guds befaling. Han havde sagt til Adam og Eva: “Kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!” I Evas diskussion med slangen tilføjede hun sætningen: “I må ikke røre derved, thi så skal I dø.” Her viste slangens snedighed sig. Denne udtalelse fra Eva gav ham en fordel, og han plukkede frugten og lagde den i hendes hånd og anvendte hendes egne ord: “Han har sagt: ‘Hvis I rør det, skal I dø.’ Du ser, at intet fortræd kommer over dig ved at røre frugten, så du vil heller ikke blive skadet af at spise den.” Eva gav efter for Djævelens løgnagtige spidsfindigheder i skikkelsen af en slange. Hun spiste af frugten og mærkede ingen øjeblikkelig skade. Så plukkede hun frugten til sig selv og sin mand.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 24. februar, 1874.

Lektie 2: 8. – 14. april

‘I skal ingenlunde dø’

5. Hvilken løgn fortalte Satan nu? 1 Mos. 3, 4.

BEMÆRK: ‘Den første store løgn, som han [Satan] udtalte til Eva i Eden: “I skal ingenlunde dø!”, var den første prædiken, der nogen sinde blev holdt angående sjælens udødelighed. Denne prædiken kronedes med held, og frygtelige var de følger, den medførte. Han fik mennesker til at modtage denne prædiken som sandhed, og prædikanter forkynder den i tale, i sang og i bøn. Efter syndefaldet befalede Satan sine engle at gøre særlig anstrengelse for at indgive menneskene tro på deres medfødte udødelighed, og da dette var lykkedes, forledte de dem til også at tro på, at synderne skulle leve i evig elendighed og pine. Nu fremstiller mørkets fyrste og hans håndlangere Gud som en hævnerrig tyrann, der selv siger, at han sender alle, som ikke behager ham, til helvede, hvor de for evigt skal mærke hans vrede. Mange, som finder læresætningen om de evige pinsler afskyelig, går til den modsatte yderlighed. De siger, at Bibelen viser, at Gud er kærlig og medfølelse, og derfor kan de ikke tro på, at han vil overlade sine skabninger til helvedes evige ild. Men da de går ud fra, at sjælen er udødelig, kan de ikke komme til nogen anden slutning, end at alle til sidst vil blive frelst. Mange har den opfattelse, at Bibelens tale er fremsat for at skræmme menneskene til lydighed, men ikke vil opfyldes bogstaveligt. På den måde kan synderen leve et liv i selvisk behagelighed uden at tage hensyn til Guds bud og forbud og da vente til slut at blive frelst.’ *The Faith I Live By*, s. 178.

6. Hvem alene tilhører udødelighed naturligt? 1 Tim. 6, 13-16.

BEMÆRK: ‘De populære forkyndere kan ikke med held modstå spiritismen. De har ikke noget, hvormed de kan værne deres hjord mod dens giftige indflydelse. En stor del af spiritismens sørgelige følger vil komme til at hvile på denne tids forkyndere; for de har trådt sandheden under fode og foretrukket fabler i dens sted. Den prædiken, Satan holdt for Eva om sjælens udødelighed; “I skal ingenlunde dø!” har de gentaget fra prædikestolen, og folk tager imod den som ren bibelsk sandhed. Den udgør spiritismens grundvold. Guds ord lærer ingen steder, at menneskets sjæl er udødelig. Udødelighed er en egenskab hos Gud alene. “Han, den eneste, der har udødelighed, som bor i et lys, ingen kan komme nær, som intet menneske har set, ej heller kan se; ham være ære og evig magt! Amen.” 1 Tim. 6, 16. Rigtigt forstået og anvendt er Guds ord et værn mod spiritismen. Forkyndelsen om et evigt brændende helvede, som den lyder fra prædikestolen og fremholdes for folket, er en uret mod Guds kærlige karakter. Den fremstiller ham som den største tyrann i universet. Dette vidt udbredte dogme har drevet tusinder af mennesker ud i

Lektie 2: 8. – 14. april

universalisme, fritænkeri og gudsfor nægtelse. Guds ord er tydeligt. Det udgør en pålidelig sandhedskæde og vil vise sig at være et anker for dem, der er villige til at tage imod det, selv om de vil blive nødt til at ofre deres yndede fabler. Det vil frelse dem fra de frygtelige vildfarelser i disse farefulde tider.' *Vejledning for Menigheden*, bind 1, ss. 103-104.

‘Så I bliver som Gud’

7. Hvilken yderligere løgn tilføjede Satan så? 1 Mos. 3, 5.

BEMÆRK: ‘Satan narrer mennesker i dag, ligesom han narrede Eva i Edens have, ved smiger, ved at optænde begæret efter forbudt viden, ved at vække ærgerrighed efter selvets ophøjelse. Det var dyrkelsen af disse onde tilbøjeligheder, der forårsagede hans fald, og gennem dem stiler han nu efter at forvolde menneskers tilintetgørelse. “I skal blive som Gud,” sagde han, “til at kende godt og ondt.” 1 Mos. 3, 5. Spiritismen lærer, “at mennesket er skabt ved udvikling; at det er dets bestemmelse lige fra fødselen at være i udvikling, helt ud i evigheden, hen imod det guddommelige.” Og atter: “Enhver må dømme sig selv, og ingen andre.” “Dommen må blive retfærdig, fordi det er selvets dom. ... Tronen er i dit eget indre.” Som en spiritistisk lærer sagde, da den “spiritistiske samvittighed” vågnede i ham: “Mine medmennesker, alle var vi halvguder, der ikke var faldet.” Og en anden erklærer: “Ethvert retfærdigt fuldkomment væsen er Kristus.” Således har Satan i stedet for den evige Guds retfærdighed og fuldkommenhed – han, som er den eneste, der bør tilbedes, - i stedet for hans lovs fuldkomne retfærdighed, det rette mål for menneskelig stræben, indsat selve menneskets syndige, vildfarende natur som det eneste objekt for tilbedelse, den eneste domsmyndighed eller målestok for karakteren. Dette er nok udvikling, dog ikke opad, men nedad!’ *Den Store Strid*, s. 489.

8. Hvilket billede får vi af spiritismens altgennemtrængende indflydelse i de sidste dage? Åb. 16, 13-14.

BEMÆRK: ‘Satan har længe haft sine sidste bestræbelser for at bedrage verden under forberedelse. Grunden til hans værk blev lagt ved den forsikring, han gav Eva i Edens have: “I skal ingeni lunde dø!” “Når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt!” 1 Mos. 3, 4-5. Lidt efter lidt har han beredt vejen for sit mesterstykke af bedrageri ved udviklingen af spiritismen. Endnu har han ikke opnået den fulde opfyldelse af sine planer, men han vil nå dertil i den sidste rest af tid, der er tilbage. Profeten siger: “Jeg så ... tre urene ånder, som lignede frøer. De er nemlig dæmoners ånder, som gør tegn; og de går ud til kongerne på hele jorderige for at samle dem til krigen på Guds, den Almægtiges,

Lektie 2: 8. – 14. april

store dag.” Åb. 16, 13. 14. Med undtagelse af dem, der ved Guds kraft bevares gennem troen på hans ord, vil hele verden blive draget ind i denne forblindelse. Mennesker er hastigt ved at blive lullet ind i en skæbnesvanger følelse af tryghed, hvorfra de først bliver vækket op ved udgydelsen af Guds vrede.’ *Den Store Strid*, s. 495.

‘Kvinden blev bedraget’

9. Hvilken forskel mellem Adams synd og Evas synd peger Paulus på? 1 Tim. 2, 14.

BEMÆRK: ‘Gud har givet mennesket dyrebare løfter på betingelse af tro og lydighed; men de skal ikke opmuntre ham i nogen overilet handling. Hvis mennesker unødigt stiller sig selv i fare og går der, hvor Gud ikke har krævet, at de skal gå, og med selvtillid udsætter sig selv for fare og tilsidesætter fornuftens diktater, vil Gud ikke udføre et mirakel for at udfri dem. Han vil ikke sende sine engle til at bevare nogen fra at blive brændt, hvis de vælger at stille sig selv i ilden. Adam blev ikke bedraget af slangen, som Eva blev det, og Adam var uden undskyldning i overilet at overtræde Guds udtrykkelige befaling. Adam var formastelig, fordi hans kone havde syndet. Han kunne ikke se, hvad der skulle blive af Eva. Han var ked af det, bekymret og fristet. Han lyttede til Evas gentagelse af slangens ord, og hans standhaftighed og retskaffenhed begyndte at vakle. Der opstod tvivl i hans sind, om Gud mente lige det, han sagde. Overilet spiste han den fristende frugt.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 1. april, 1875.

10. Hvilken konsekvens havde Adams synd på hele den menneskelige slægt? Rom. 5, 12.

BEMÆRK: ‘Gud har fundet det passende tydeligt at fremstille i sit hellige ord konsekvenserne af Adams synd, som åbnede elendighedens sluser over vor verden, så mennesker kunne blive advaret om ikke at gøre, som Adam gjorde. Syndens løn er døden; og at lytte til Satans bedrageriske fristelser, at vove sig ind på overtrædelsens sti, er at bringe sjælen i fare. Vi skal ikke følge menneskers ord, lige meget hvor vise, de synes at være, medmindre deres vidnesbyrd er i harmoni med et “så siger Herren.” Fristelser vil komme til os i den mest forførende forklædning, men det er til fare for os at vende os bort fra Guds tydelige befaling om ikke at følge menneskers påstande. Det er aldrig trygt for os at give os til at diskutere med Satan eller at nøle og overveje fordelene ved at give efter for hans forslag. Syndens natur er forblindende og bedragende. Ulydighed mod Guds bud er for frygteligt at overveje i et øjeblik. Synd betyder vanære og ulykke for enhver sjæl, der giver efter

Lektie 2: 8. – 14. april

for overtrædelse af Guds hellige lov, som er uforanderlig.' *Bible Echo*, 17. december, 1894.

‘Jorden skal være forbandet for din skyld’

11. Hvilken konsekvens havde Adams synd på den naturlige verden? 1 Mos. 3, 17-19.

BEMÆRK: ‘I den visnende blomst og det faldende blad var Adam og hans hustru vidne til de første tegn på forfald. De blev levende erindret om den barske kendsgerning, at alt, hvad der lever, må dø. Selv luften, som deres liv var afhængigt af, havde kimen til død i sig. Bestandig blev de også mindet om deres tabte herredømme. Blandt de laverestående skabninger havde Adam været som en konge, og så længe han blev ved med at være tro mod Gud, anerkendte hele skabningen ham som sin herre. Men da han syndede, gik hans herredømme tabt. Oprørsånden, som han selv havde lukket ind, bredte sig til dyrenes verden. Således var det ikke blot menneskets liv, men også dyrenes natur, skovens træer, markens urter, selve den luft, han indåndede, der fortalte den sørgelige beretning om kundskaben om det onde.’ *Uddannelse*, s.26.

12. Hvilket dyrebart håb blev givet Adam og Eva gennem Guds ord til slangen? 1 Mos. 3, 15.

BEMÆRK: ‘Da forbandelsen blev udtalt over menneskeslægten, blev løftet om tilgivelse gennem en Frelser, der skulle komme, givet. Dette løfte var håbets stjerne, der oplyste det mørke, der hang over menneskets fremtid som dødens skygge, og over den verden, som det havde fået som sit herredømme. Evangeliet blev først prædikeret for Adam og Eva i Eden. Oprigtigt angrede de deres skyld, troede på Guds løfte og blev frelst fra fuldstændig ruin.’ *Signs of the Times*, 22. april, 1886.

Lektie 3: 15. – 21. april

‘En retfærdig, ustraffelig mand’

UDENADSVERS: ‘Og Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham.’ 1 Mos. 5, 24.

STUDIEHJÆLP: *Herren Kommer*, 27. februar; *Conflict & Courage*, ss. 28-31.

Indledning

‘Vi læser, at Enok vandrede med Gud i tre hundrede år. Det var lang tid at være i samtale med Ham. Han samtalede med Gud, fordi det behagede ham, og han elskede Guds selskab. Enok havde en udpræget karakter. Mange ser på hans liv som noget udover, hvad almindelige mennesker nogensinde kan nå. Men Enoks liv og karakter repræsenterer, hvordan alles liv og karakter må være, hvis de som Enok skal forvandles, når Kristus kommer. Hans liv var ligesom ethvert individs liv kan være, hvis de er i tæt forbindelse med Gud. Vi burde huske på, at Enok var omgivet af indflydelser, der var så fordærvede, at Gud sendte en vandflod over verden for at tilintetgøre dens beboere på grund af deres fordærvelse.’ *Conflict & Courage*, s. 29.

‘Ingen tilgivelse, uden at blod bliver udgydt’

- 1. Hvordan dækkede Herren den nøgenhed, som skyldtes Adams synd? 1 Mos. 3, 21. (Se Ordsp. 28, 13 og Sal. 32, 1-5.**

BEMÆRK: ‘Uskyldighedens hvide klædning blev båret af vore første forældre, da Gud satte dem i den hellige Edens have. De levede i fuldkommen overensstemmelse med Guds vilje. Alle deres evner og kræfter og al deres kærlighed viede de deres himmelske Fader. Et smukt og behageligt lys, Guds lys, omgav det hellige par. Denne lysets klædning var et billede på deres himmelske uskyldigheds åndelige klædning. Dersom de var blevet ved med at være tro mod Gud, ville dette lys altid have omgivet dem. Men da de syndede, afbrød de forbindelsen med Gud, og lyset, der havde omgivet dem, forsvandt. Nøgne og skamfulde prøvede de så at erstatte den himmelske klædning med figenblade, som de syede sammen og bandt om sig. Det er, hvad de, der overtræder Guds lov, har gjort lige siden den dag, da Adam og Eva var ulydige. De har syet figenblade sammen for at skjule den nøgenhed, som synden har forårsaget. De har båret klæder, som de selv har skaffet sig; med deres egne gerninger har de prøvet at dække over deres synder og gøre sig antagelige over for Gud. Men det kan de aldrig blive på den måde. Der er intet, som mennesket kan udtænke, der kan erstatte hans tabte uskyldigheds klædning. Ingen figenbladklædning, ingen almindelig

klædedragt kan bæres af dem, som tager del i Lammets bryllupsfest sammen med Kristus og englene. Det er kun den dragt, som Kristus selv har skaffet, der kan gøre

Lektie 3. 15. – 21. april

os skikkede til at træde frem for Gud. Denne dragt, Kristi egen retfærdigheds klædning, vil han iklæde enhver angrende troende.' *Kristi Lignelser*, ss. 326-327.

2. Hvilken lektie blev der undervist i ved hjælp af de skabningers død, hvis skind dækkede Adams og Evas nøgenhed? Joh. 1, 29; 1 Joh. 1, 7.

BEMÆRK: 'Et system af ofre blev da etableret for at minde den faldne slægt om det, som slangen havde fået Eva til ikke at tro på, at straffen for ulydighed er døden. Overtrædelsen af Guds lov gjorde det nødvendigt for Kristus at dø som et offer; for kun på denne måde kunne han genløse mennesket fra den brudte lovs straf og stadig opretholde den guddommelige regerings ære. Offersystemet var lavet for at lære mennesket ydmyghed med dets faldne tilstand for øje og at lede det til omvendelse mod Gud og tro på den lovede Genløser for tilgivelse af fortidige overtrædelser. Var Guds lov aldrig blevet overtrådt, ville der ikke have været nogen død og dermed intet behov for yderligere bud, der passede til menneskets faldne tilstand.' *Signs of the Times*, 10. juni, 1880.

'HERREN så til Abel og hans offergave'

3. Hvordan viste Abel sin forståelse af denne sandhed og sin tro på den kommende Frelser? 1 Mos. 4, 4.

BEMÆRK: 'Abel forstod forløsningens store principper. Han så sig selv som en synder, og han så synden og dens straf, døden, stå mellem sin sjæl og hans forbindelse med Gud. Han bragte et slagtoffer, ofrede liv, for derved at anerkende den overtrådte lovs krav. Gennem det udgydte blod så han frem til det fremtidige offer, Kristus, der skulle dø på Golgatas kors, og i tillid til den forsoning, som derved ville blive tilvejebragt, fik han det vidnesbyrd, at han var retfærdig, og hans offer blev antaget.' *Patriarker og Profeter*, s. 38.

4. Hvad gjorde hans broder Kain i kontrast? 1 Mos. 4, 3.

BEMÆRK: 'Hans offergave udtrykte ingen anger over synd. Han følte, som mange gør det nu, at det ville være et tegn på svaghed at følge den plan nøjagtigt, som Gud havde givet, og lade troen på sin frelse afhænge fuldt og helt af den lovede Frelsers soning. Han valgte at stole på sig selv. Han ville komme med sine egne fortjenester. Han ville ikke ofre lammet og blande dets blod med sit eget offer, men kun frembære sine frugter, resultatet af sit eget arbejde. Han frembar sit offer, som om han ydede Gud en tjeneste, hvorved han ventede at sikre sig Guds anerkendelse. Kain adlød ved at bygge et alter og ofre; men han viste kun delvis lydighed. Det

Lektie 3. 15. – 21. april

vigtigste, erkendelsen af behovet for en Forløser, udelod han.’ *Patriarker og Profeter*, s. 37.

5. Hvad var den vigtigste forskel mellem Kain og Abel? Heb. 11, 4.

BEMÆRK: ‘Kain og Abel repræsenterer to menneskegrupper, der vil eksistere i verden lige til afslutningen. Den ene benytter sig af det offer, der er bragt for synden; den anden vover at stole på deres egne fortjenester. Deres offer bringes uden guddommelig medvirken og kan derfor ikke skaffe mennesket Guds nåde, Det er kun ved Jesu fortjeneste, vore overtrædelser kan blive tilgivet. De, der ikke føler noget behov af Kristi blod, men mener, at de kan undvære Guds nåde og sikre sig Guds anerkendelse ved egne gerninger, begår den samme fejl som Kain. Hvis de ikke tager imod det rensende blod, er de under fordømmelse. Der er intet andet middel, hvorved de kan befris fra syndens trældom. De tilbedere, der følger Kains eksempel, omfatter langt den største del af menneskeheden, for næsten alle falske religioner er baseret på det princip, at mennesket kan blive frelst ved at stole på sine egne anstrengelser. Det hævdes af nogle, at menneskeheden ikke trænger til forløsning, men til udvikling, og at den kan forædle, højne og genføde sig selv. Ligesom Kain mente, at han kunne opnå Guds gunst ved at bringe et offer uden at udgyde blod, således venter disse at kunne hæve menneskeheden op til det guddommelige stade uafhængigt af forsoningen. Kains levnedsløb er et eksempel på, hvad resultatet vil blive. Det viser, hvordan det vil gå mennesket uden Kristus. Menneskeheden har ingen evne til at genføde sig selv. Den hæver sig ikke opad mod det guddommelige, men synker nedad mod det sataniske. Kristus er vort eneste håb. “Der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.” ApG. 4, 12.’ *Patriarker og Profeter*, s. 38.

‘Kun var ond dagen lang’

6. Hvilken tilstand degenererede menneskeheden til? 1 Mos. 6, 5. 11-12.

BEMÆRK: ‘Ved at skåne morderen Kains liv gav Gud verden et eksempel på, hvad der ville ske, hvis synderen fik tilladelse til at leve og fortsætte udøvelsen af sine tøjlesløse laster. Kains lære og eksempel forledte tusinder af hans efterkommere til synd, indtil “menneskenes ondskab tog til på jorden,” og “deres higen og tragten kun var ond dagen lang.” 1 Mos. 6, 5. “Jorden fordærvedes for Guds øjne, og jorden blev fuld af uret.” 1 Mos. 6, 11. Af medlidenhed med verden udslettede Gud dens onde indbyggere på Noas tid. Af nåde tilintetgjorde han Sodomias fordærvede beboere. Ved Satans bedrageriske magt opnår syndens udøvere sympati og beundring, og derfor forleder de til stadighed andre til at gøre

Lektie 3. 15. – 21. april

oprør. Således var det på Kains og på Noas tid og på Abrahams og Lots tid, og således er det også i vor tid. Af barmhjertighed mod universet vil Gud til sidst tilintetgøre dem, der kaster vrag på hans nåde.' *Den Store Strid*, s. 479.

7. Hvilke mennesker fortsatte med at leve et retfærdigt liv i kontrast til det fremherskende onde? 1 Mos. 5, 24; 6, 9.

BEMÆRK: 'Med Guds ord i sin hånd kan ethvert menneske, hvordan hans lod i livet end er, opnå at få samkvem med netop dem, han selv vælger. På Bibelens blade kan han komme til at tale med de ædleste og bedste i hele menneskeslægten og kan lytte til den Almægtiges røst, når han taler til menneskene. Når han forsker og overvejer de emner, som engle attrår at få indblik i (1 Pet. 1, 12), kan han få samkvem med dem. Han kan følge den himmelske Lærers skridt og lytte til hans ord, ligesom dengang, hvor han lærte på bjerget og sletten og ved søen. Han kan i denne verden leve som i en himmelsk luft og indgyde de sørgende og fristede på jorden håbets tanker og længsel efter at blive hellige. Han vil selv komme i nærmere og stadig nærmere samfund med den Usynlige; ligesom den mand, der i gamle dage vandrede med Gud, vil han bestandig komme nærmere til evighedens verden, indtil portene åbner sig, og han går derind. Han vil ikke føle sig som en fremmed. De røster, som byder ham velkommen der, er de helliges røster, de, som var hans usynlige ledsagere på jorden; røster, som han her lærte at høre og elske. Den, som ved hjælp af Guds ord har levet i samfund med himmelen, vil føle sig hjemme i det himmelske samfund.' *Uddannelse*, s. 127.

8. Tager Gud de omstændigheder i betragtning, som folk er født under? Sal. 87, 6.

BEMÆRK: 'Betragt Kristi medlidenhed med mennesker. Han ved lige præcist, hvordan de blev født. Han kender nøjagtigt deres omgivelser i barndommen. Du kender ikke til de fristelser, der kom med deres fødsel. Du kender ikke til deres forældres omstændigheder. Læg al fordom til side. Det tilhører Guds Søn at dømme. Det er ham, der skal dømme verden.' *The Upward Look*, s. 332.

'Ved tro blev Enok...'

9. Hvad var hemmeligheden bag Enoks vandring med Gud? Heb. 11, 5-6.

BEMÆRK: 'Når vi lærer at vandre ved tro og ikke ved følelser, vil vi få hjælp fra Gud, netop når vi får brug for det, og hans fred vil komme ind i vore hjerter. Det var dette enkle liv i lydighed og tillid, at Enok levede. Hvis vi lærer denne lektie i

Lektie 3. 15. – 21. april

enkel tillid, kan vi få det samme vidnesbyrd, som Enok fik, at han behagede Gud. I enhver fase af din karakterudvikling skal du behage Gud. Dette kan du gøre; for Enok behagede Gud, selvom han levede i en degenereret tidsalder.' *Conflict & Courage*, s. 31.

10. Hvilket herligt privilegium blev givet Enok? Heb. 11, 5a; 1 Mos. 5, 24b.

BEMÆRK: 'Enok blev ligesom vi udsat for fristelser. Hans omgivelser var ikke mere venligt stemte over for retfærdighed, end vore er det. Selve luften, han indåndede, var besmittet af synd og umoral, ligesom det er for vores vedkommende. Alligevel levede han et helligt liv. Han var utilsmudset af de herskende synder i hans samtid. Også vi kan holde os rene og ubesmittede. Han var et forbillede på de hellige, som lever i de sidste dages farer og umoral. Han blev forvandlet som følge af sin trofaste lydighed mod Gud. De trofaste, som lever og bliver tilbage, vil også blive forvandlede. De vil blive fjernet fra en syndefuld og korrupt verden til himmelens rene glæde. Vort nuværende arbejde er at komme ud af verden og være adskilt. Dette er den eneste måde, hvorpå vi kan vandre med Gud, som Enok gjorde.' *Conflict & Courage*, s. 29.

'Retfærdighedens forkynder'

11. Hvilken vidnetjeneste blev Noa kaldet til at udføre? 2 Pet. 2, 5.

BEMÆRK: 'Før syndfloden sendte Gud Noa for at advare verden, så folket kunne ledes til omvendelse og derved undgå den truende tilintetgørelse. I det tidsrum for Kristi andet komme nærmer sig, sender Herren sine tjenere for at opfordre verden til at berede sig til den store begivenhed. Mange har levet i overtrædelse af Guds lov, og nu opfordrer Gud dem i sin nåde til at adlyde dens hellige forskrifter. Alle de, der vil afstå fra deres synder ved anger overfor Gud og ved tro på Kristus, kan få tilgivelse. Men mange synes, det er for stort et offer at aflægge synden. Fordi deres liv ikke er i harmoni med Guds regerings rene principper, forkaster de hans advarsler og benægter hans lovs gyldighed. Af jordens store befolkning før syndfloden var der kun otte mennesker, der troede og adlød Guds ord gennem Noa. I hundrede og tyve år advarede retfærdighedens prædiker verden om den kommende tilintetgørelse; men hans budskab blev foragtet og forkastet. Sådan vil det også gå nu.' *Patriarker og Profeter*, s. 52.

12. Hvilket vidnesbyrd gives om Noas liv? 1 Mos. 6, 22.

Lektie 3. 15. – 21. april

BEMÆRK: ‘De, som bier på Herren, lutrer deres sjæle ved lydighed mod sandheden. De forbinder alvorligt arbejde med årvågen vagtsomhed. Fordi de ved, at Herren er nær for døren, vækkes deres iver efter at samarbejde med de guddommelige kræfter i arbejdet for sjæles frelse. Disse er de tro og kloge tjenere, som giver Herrens tyende “deres bestemte kost i rette tid.” Luk. 12, 42. De forkynder den sandhed, som der netop nu er brug for. Ligesom Enok, Noa, Abraham og Moses hver især forkyndte den sandhed, der var brug for på deres tid, sådan vil Kristi tjenere give deres generation den særlige advarsel, de behøver.’ *Den Store Mester*, s. 434.

‘Da ihukom Gud Noa’

13. Hvad bliver vi fortalt om Noa, da den lovede tilintetgørelse opslugte jorden? 1 Mos. 8, 1. (Sammenlign med Es. 43, 2.)

BEMÆRK: ‘Da det begyndte at regne og floden kom, var Noa og hans familie gået ind i arken, og Gud havde lukket til efter dem. Noa havde med troskab advaret jordens beboere før syndfloden, medens de havde hånet og spottet ham. Og da vandmasserne faldt ned på jorden, og den ene efter den anden af folket druknede, så de arken, som de havde gjort så meget nar af, flyde trygt på bølgerne med den trofaste Noa og hans familie i sikkerhed. På samme måde så jeg, at Guds folk, som trofast havde advaret verden om den tilkommende vrede, ville blive befriet. Gud ville ikke tillade de onde at ødelægge dem, der ventede at blive overflyttet, og som ikke ville bøje sig for dyrets påbud eller modtage dets mærke. Jeg så, at dersom det blev de onde tilladt at ihjelslå de hellige, ville det fryde Satan og hele hans onde hær og alle dem, som hader Gud. Og hvilken sejr ville det ikke være for hans majestæt Satan, hvis han i den sidste og afsluttende strid fik magt over dem, der så længe havde ventet at se ham, som de elskede! De, som har hånet tanken om de helliges himmelfart, vil blive vidne til Guds omhu for sine børn og se deres herlige befrielse.’ *Budskaber til Menigheden*, s. 344.

14. Hvilke dyrebare løfter vil de, som vandrer med Gud, sætte deres lid til? Sal. 91, 9-10. 14; 27, 5.

BEMÆRK: ‘Gud anbefaler altid lydighed. På grund af deres lydighed blev Enok borttaget til himmelen, og Noa blev befriet fra den vandflod, som oversvømmede jorden. Salmisten skriver: “HERRENS øje ser til gudfrygtige, til dem, der håber på nåden, for at fri deres sjæl fra døden og holde dem i live i hungerens tid.” “Jeg har set en gudløs trodse, bryste sig som en Libanons ceder – men se, da jeg gik forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han ikke. Vogt på uskyld, læg vind på

Lektie 3. 15. – 21. april

oprigtighed, thi fredens mand har en fremtid.” *Signs of the Times*, 11. februar, 1897.

Lektie 4: 22. – 28. april 'Abrahams tro'

UDENADSVERS: 'På Guds forjættelse tvivlede han ikke i vantro, men han blev styrket i troen og gav Gud æren.' Rom. 4, 20.

STUDIEHJÆLP: *Conflict & Courage*, s. 56; *The Faith I Live By*, ss. 115-120.

Indledning

'Den såkaldte tro, som ikke virker gennem kærlighed og renser sjælen, vil ikke retfærdiggøre noget menneske. "I ser altså," siger apostelen, "at det er af gerninger, et menneske bliver retfærdiggjort, og ikke af tro alene." Jak. 2, 24. Abraham troede Gud. Hvordan ved vi, at han troede? Hans gerninger vidnede om hans tros beskaffenhed, og hans tro blev regnet ham til retfærdighed. Vi behøver Abrahams tro i vor tid til at oplyse det mørke, som omgiver os og udelukker Guds kærligheds dejlige solskin og forhindrer vor åndelige vækst. Vor tro burde være rig på gode gerninger; for tro uden gerninger er død.' *The Faith I Live By*, s. 115.

'I tro adlød Abraham'

1. Hvilken udfordring for sin tro mødte Abraham, og hvad var hans respons? Heb. 11, 8; 1 Mos. 12, 1-4.

BEMÆRK: 'Det var ingen let prøve, Abraham blev sat på, og ikke noget lille offer, der blev krævet af ham. Der var stærke bånd, der bandt ham til hans land, slægt og hjem. Men han tøvede ikke med at adlyde kaldet. Han stillede ingen spørgsmål med hensyn til det forjættede land – om jorden var frugtbar og klimaet sundt, om der var gode omgivelser og mulighed for at samle sig rigdom. Gud havde talt, og hans tjener måtte adlyde. Det bedste sted på jorden for ham var der, hvor Gud ville have, han skulle være.' *I Mesterens Tjeneste*, s. 217.

2. Hvad slags liv bragte dette skridt i tro Abraham? Heb. 11, 9.

BEMÆRK: 'Abraham havde ikke nogen ejendom på jorden, "ikke så meget som en fodsbred." ApG. 7, 5. Han havde store rigdomme, og han brugte dem til Guds ære og sine medmenneskers bedste; men han betragtede ikke denne verden som sit hjem. Herren havde kaldet ham til at forlade sine afgudsdyrkende landsmænd og givet ham løftet om Kanaans land som et evigt eje, og dog fik hverken han eller hans søn eller sønnesøn det. Da Abraham ønskede at få en begravningsplads til sine

døde, måtte han købe den af kanaanæerne. Det eneste, han ejede i det forjættede land, var et gravsted i klippehulen i Makpela.' *Patriarker og Profeter*, s. 84.

Lektie 4: 22. – 28. april
‘Der må ikke være strid’

3. Hvordan reagerede Abraham, da der opstod konflikt? 1 Mos. 13, 7-9.

BEMÆRK: ‘Her viste Abrahams ædle, uegennyttige sindelag sig. Hvor mange ville ikke under lignende omstændigheder for enhver pris holde på deres personlige rettigheder og ønsker! Hvor mange hjem er ikke blevet splittet på den måde! Hvor mange menigheder er ikke blevet delt, så at sandhedens sag er blevet til spot og skændsel blandt de ugudelige! “Der må ikke være strid mellem os to, vi er jo frænder,” sagde Abraham. De var ikke alene knyttet til hinanden med kødets bånd, men også som tilbedere af den sande Gud. Guds børn over hele verden er én familie, og den samme kærlige og forsonlige ånd burde lede dem. “Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed,” er vor Frelses lære. Rom. 12, 10. Hvis vi viste hinanden høflighed og var villige til at gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os, ville det fjerne halvdelen af livets problemer. Selvophøjelsens ånd er Satans ånd; men det hjerte, hvor Kristi kærlighed næres, vil besidde den kærlighed, der ikke søger sit eget. Den slags mennesker vil følge den guddommelige opfordring: “Se ikke hver på sit eget, men også på de andres.” Fil. 2, 4.’ *Patriarker og Profeter*, s. 66.

4. Hvilken fejltagelse ledte Lots selvished ham til at begå? 1 Mos. 13, 10-13.

BEMÆRK: ‘Den mest frugtbare egn i Palæstina var Jordandalen. Der var også rige og smukke byer, hvis overfyldte markeder indbød til indbringende handel. Blændet af udsigten til verdslig vinding overså Lot de moralske og åndelige farer, som fandtes der. Han valgte “hele Jordanegnen” og “drog med sine telte fra sted til sted helt hen til Sodoma.” Lidet anede han de frygtelige resultater af dette egenkærlige valg. Lot valgte Sodoma som sit hjem, fordi han så, at der var fordele at få fra et verdsligt synspunkt. Men efter at han havde etableret sig og vokset rig med jordiske skatte, blev han overbevist om, at han havde taget fejl ved ikke at tage samfundets moralske tilstand i betragtning, der hvor han skulle bygge sit hjem. Sodomas indbyggere var fordærvede; sjofel samtale hilste hans ører dagligt, og hans retfærdige sjæl blev harm over den vold og den kriminalitet, som han var magtesløs i at forhindre. Hans børn var ved at blive ligesom disse onde mennesker, for samfund med dem havde fordærvet deres moral. Med alle disse ting i betragtning syntes alle de jordiske rigdomme, som han havde skaffet sig, små og ikke den pris værd, han havde betalt for dem.’ *Conflict & Courage*, s. 48.

Lektie 4: 22. – 28. april
‘Min pagt er med dig’

5. Hvilket løfte gav Gud Abraham? 1 Mos. 12, 2. Sammenlign med 1 Mos. 12, 7; 13, 14-17; 15, 1-6; 17, 1-8.

BEMÆRK: ‘Nådens pagt blev først oprettet med mennesket i Edens have, da der efter syndefaldet blev givet et guddommeligt løfte om, at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved. Denne pagt tilbød alle mennesker tilgivelse og Guds nådes hjælp til at vise lydighed for fremtiden ved troen på Kristus. Den lovede dem også evigt liv på betingelse af troskab mod Guds lov. Således modtog patriarkerne håbet om frelse. Denne pagt blev fornyet overfor Abraham gennem løftet: “I din sæd skal alle jordens folk velsignes.” 1 Mos. 22, 18. Dette løfte pegede hen på Kristus. Således forstod Abraham det (se Gal. 3, 8. 16), og han satte sin lid til Kristus for syndernes forladelse. Det var denne tro, der blev regnet ham til retfærdighed. Pagten med Abraham fastslog også Guds lovs autoritet. Herren åbenbarede sig for Abraham og sagde: “Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig.” 1 Mos. 17, 1. Guds vidnesbyrd om sin tro tjener var: “Abraham adlød mine ord og holdt sig mine forskrifter efterrettelig, mine bud, anordninger og love.” 1 Mos. 26, 5. Og Herren sagde til ham: “Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være en evig pagt, at jeg vil være din Gud og efter dig dit afkoms Gud.” 1 Mos. 17, 7.’ *Patriarker og Profeter*, s. 186.

6. Hvordan viser Bibelen, at den pagt, som Gud indgik med Abraham, er den ‘nye pagt’, som Gud også ønsker at indgå med os? Gal. 3, 8-9. 14-16. Se Heb. 6, 13. 17-18.

BEMÆRK: ‘Skønt denne pagt blev indgået med Adam og fornyet overfor Abraham, kunne den først stadfæstes ved Kristi død. Den havde eksisteret i kraft af Guds løfte, siden det første løfte om forløsning var blevet givet, og den var blevet antaget i tro. Alligevel kaldes den en ny pagt, da den bekræftes af Kristus. Guds lov var grundlaget for denne pagt, der ganske enkelt havde til formål at bringe menneskene i harmoni med Guds vilje på ny og gøre dem skikkede til at adlyde Guds lov. En anden overenskomst der i skriften kaldes “den gamle pagt” blev indgået mellem Gud og Israel ved Sinaj og ved den lejlighed bekræftet med et offerdyrs blod. Pagten med Abraham blev bekræftet med Kristi blod og kaldes den “anden” eller “nye” pagt, fordi det blod, hvormed den blev beseglet, blev udgydt senere end den første pagts blod. At den nye pagt var gyldig i Abrahams dage fremgår af, at den på hans tid blev bekræftet, både ved Guds løfte og hans ed - de “to urokkelige kendsgerninger, der udelukker, at Gud kunne lyve”. Heb. 6, 18.’ *Patriarker og Profeter*, s. 186.

Lektie 4: 22. – 28. april
‘Med ham vil jeg oprette min pagt’

7. Hvordan søgte Abraham og Sara at opfylde Guds løfte for ham? 1 Mos. 16, 1-3.

BEMÆRK: ‘Abraham havde uden at stille spørgsmål modtaget løftet om en søn, men han ventede ikke, til Gud opfyldte sit ord til sin tid og på sin måde. Løftets opfyldelse blev udsat for at prøve hans tro på Guds magt; men han bestod ikke prøven. Da Sara mente, at det var umuligt, at hun kunne få en søn i sin alderdom, foreslog hun, at Abraham skulle tage en af hendes tjenestepiger som medhustru, for at Guds hensigt kunne opfyldes. Flerkoneri var blevet så udbredt, at det ikke mere regnedes for synd; men det var alligevel en overtrædelse af Guds lov og var skæbnesvangert for familielivets hellighed og fred. Abrahams ægteskab med Hagar fik onde følger, ikke alene for hans egen husstand, men også for fremtidige slægter.’ *Patriarker og Profeter*, s. 73.

8. Hvordan understregede Herren over for Abraham, at Isak og ikke Ismael var løftets søn? 1 Mos. 17, 19-21.

BEMÆRK: ‘Da Abraham var næsten hundrede år gammel, blev løftet om en søn gentaget for ham, og han fik forsikringen om, at den fremtidige arving skulle være Sarajs barn. Men Abraham forstod endnu ikke løftet. Hans tanker gik straks til Ismael, idet han klyngede sig til troen på, at Guds nådige forsæt ville blive opfyldt gennem denne. I kærlighed til sin søn udbrød han: “Måtte dog Ismael leve for dit åsyn!” Atter blev løftet givet med ord, som ikke kunne misforstås: “Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak; med ham vil jeg oprette min pagt.” Men Gud var ikke ligegyldig overfor faderens bøn. “Men hvad Ismael angår, har jeg bøn hørt dig: jeg vil velsigne ham, ... og jeg vil gøre ham til et stort folk.”’ *Patriarker og Profeter*, s. 73.

‘Han blev kaldt Guds ven’

9. Hvad kan vi lære af Abrahams behandling af fremmede? 1 Mos. 18, 2-5. Sammenlign med Heb. 13, 2.

BEMÆRK: ‘I nærheden går tre rejsende forbi. De beder ikke om gæstfrihed, de spørger ikke om nogen tjeneste; men Abraham tillader dem ikke at gå deres vej uden forfriskning. Han er en mand, der er oppe i alderen, en mand med værdighed og rigdom, en som blev højt æret og var vant til at befale; men da han fik øje på

Lektie 4: 22. – 28. april

disse fremmede “løb han dem i møde fra teltdøren, bøjede sig til jorden.” Idet han henvendte sig til lederen sagde han: “Herre, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så gå ikke din træl forbi!” Med sine egne hænder hentede han vand, så de kunne vaske støvet af deres fødder. Han udvalgte selv deres mad; mens de hvilede sig i skyggen, gjorde Sara sig klar til at opvarte dem, og Abraham stod høfligt ved deres side, mens de tog del i hans gæstfrihed. Denne venlighed viste han dem bare, fordi de var vejfarende fremmede, som måske aldrig ville komme forbi hans vej igen.’ *Conflict & Courage*, s. 50.

10. Hvordan reagerede Abraham, da Herren åbenbarede englernes mission for ham? 1 Mos. 18, 23-32.

BEMÆRK: ‘Med dyb ærbødighed og ydmyghed fremførte Abraham sin bøn: “Jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg kun er støv og aske!” Der var ingen selvsikkerhed, intet praleri af hans egen retfærdighed. Han bad ikke om en gunst på grund af sin egen lydighed eller de ofre, han havde bragt for at gøre Guds vilje. Han var selv en synder og bad for andre syndere. En sådan ånd bør alle, der kommer frem for Gud, have. Men samtidig viste Abraham en tillid som et barn, når det beder en kærlig fader om noget. Han gik tæt hen til den himmelske udsending og fremførte sin brændende bøn. Skønt Lot var blevet indbygger i Sodoma, tog han ikke del i de øvrige indbygges uretfærdighed. Abraham tænkte, at der måtte være andre tilbedere af den sande Gud i denne store by. Og med dette i tanke bad han: “Det være langt fra dig at handle således: at ihjelslå retfærdige sammen med gudløse ..... Det være langt fra dig! Skulle den, der dømmer hele jorden, ikke selv øve ret?” Abraham bad ikke blot én gang, men mange gange. Idet hans bønner blev hørt, blev han mere frimodig og fortsatte, indtil han fik forsikring om, at hvis der blot var ti retfærdige i byen, ville de blive sparet. Det var kærlighed til fortabte sjæle, der inspirerede Abrahams bøn. Selv om han afskyede den fordærvede bys synder, ønskede han, at synderne skulle frelses. Hans dybe interesse for Sodoma viser den bekymring, vi burde nære for de ubodfærdige. Vi bør nære had til synden, men medlidenhed og kærlighed til synderen.’ *Patriarker og Profeter*, s. 70.

‘Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet’

11. Hvordan blev Abrahams tro til sidst prøvet? 1 Mos. 22, 2.

BEMÆRK: ‘Det var for at give Abraham et indtryk af evangeliets virkelighed og for at sætte hans tro på prøve, at Gud befalede ham at dræbe sin søn. Den smerte, han gennemgik i den frygtelige prøvelses mørke dage, blev tilladt, for at han af egen erfaring kunne forstå noget af storheden i det offer, den evige Gud bragte for menneskets forløsning. Ingen anden prøve kunne have givet Abraham så megen

Lektie 4: 22. – 28. april

sjælekval som ofringen af hans søn. Gud lod sin Søn dø i lidelse og skam. Englene, der var vidne til Guds Søns ydmygelse og sjælekval, fik ikke lov at gribe ind som i Isaks tilfælde. Der var ingen stemme, der råbte: “Det er nok.” For at frelse den faldne menneskehed gav herlighedens Konge sit liv. Hvilket stærkere bevis kan der gives på Guds uendelige medlidenhed og kærlighed? “Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?” Rom. 8, 32.’ *Patriarker og Profeter*, s. 77.

12. Hvad var Abrahams respons på Guds befaling, og hvad var hans belønning? 1 Mos. 22, 15-18.

BEMÆRK: ‘Det havde været Abrahams store ønske at komme til at se den forjættede Frelser. Han opsendte den inderligste bøn om, at han før sin død måtte få Messias at se. Og han så Kristus. Der blev givet ham et overmenneskeligt lys, og han erkendte Kristi guddommelige karakter. Han så hans dag og glædede sig. Han fik et indblik i det guddommelige offer for synden. Gennem sine egne erfaringer havde han fået et eksempel på dette offer. Han fik denne befaling: “Tag din søn Isak, din eneste, ham, du elsker, ... og bring ham ..... som brændoffer.” 1 Mos. 22, 2. På brændofferalteret lagde han forjættelsens søn, som var midtpunkt for alt hans håb. Da han derefter ventede ved siden af alteret med kniven hævet for at adlyde Gud, hørte han en røst fra himmelen, som sagde: “Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig.” 1 Mos. 22, 12. Abraham blev udsat for denne frygtelige prøve, for at han kunne komme til at se Kristi dag og erkende Guds store kærlighed til verden, en kærlighed så stor, at Gud for at oprejse verden fra dens nedværdigelse hengav sin enbårne Søn til den skændigste død. Abraham modtog fra Gud den største lære, der nogen sinde er blevet en dødelig til del. Hans bøn om, at han måtte komme til at se Kristus før sin død blev hørt. Han så Kristus; han så alt, hvad en dødelig kan tåle at se, og dog leve. Ved helt at overgive sig selv blev han i stand til at fatte det syn af Kristus, der blev givet ham. Han fik at se, at ved at give sin enbårne Søn for at frelse syndere fra evig fortabelse bragte Gud et større og mere vidunderligt offer, end noget menneske nogen sinde kunne bringe.’ *Den Store Mester*, s. 320.

Lektie 5: 29. april – 5. maj

‘Jeg vil være deres Gud’

UDENADSVERS: ‘Gid de alle dage må have et sådant hjerte, at de frygter mig og holder alle mine bud, for at det må gå dem og deres børn vel evindeligt.’ 5 Mos. 5, 29..

STUDIEHJÆLP: *Patriarker og Profeter*, ss. 186-187.

Indledning

‘Vi er kaldet til at være hellige, og vi bør omhyggeligt undgå at give det indtryk, at det ikke har nogen større betydning, om vi holder fast ved de særegne træk i vor tro eller ikke. Det påhviler os som en højtidelig forpligtelse at indtage et mere afgjort standpunkt for sandhed og retfærdighed, end vi tidligere har gjort. Skillelinjen mellem dem, som holder Guds bud, og dem, som ikke gør det, må træde frem med utvetydig klarhed. Vi skal samvittighedsfuldt ære Gud og med flid gøre brug af ethvert middel til at stå i pagtsforholdet til ham for at kunne få hans velsignelse - de velsignelser, som er af så stor betydning for det folk, som skal gennemgå så stor en prøve. Vi vanærer i høj grad Gud, hvis vi giver det indtryk, at vor tro, vor religion, ikke er den dominerende magt i vort liv. På den måde vender vi os bort fra hans befalinger, som er vort liv, og benægter, at han er vor Gud, og at vi er hans folk.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s. 110.

‘Jeg vil ikke forlade dig’

- 1. Hvordan blev den pagt, der blev indgået med Abraham, fornyet med Isak? 1 Mos. 26, 24.**

BEMÆRK: ‘De løfter, der var givet til Abraham og bekræftet overfor hans søn, var det store mål for Isaks og Rebekkas længsler og håb. Både Esau og Jakob kendte disse løfter. De havde lært at betragte førstefødselsretten som noget meget vigtigt, for den indbefattede ikke alene en arv af verdslig rigdom, men også en åndelig forret. Den, der fik den, skulle være sin families præst, og verdens forløser skulle være af hans slægt. På den anden side hvilede der visse forpligtelser på den, der havde førstefødselsretten. Den, der skulle arve dens velsignelser, måtte vie sit liv til Guds tjeneste. Ligesom Abraham måtte han være lydige imod Guds krav. I sit ægteskab, i sit familieliv og i sin færd udadtil måtte han rådføre sig med Guds vilje.’ *Patriarker og Profeter*, s. 89.

- 2. Hvordan bekræftede Gud pagten overfor Jakob? 1 Mos. 28, 11-15. Sammenlign med 1 Mos. 28, 1-4.**

Lektie 5: 29. april – 5. maj

BEMÆRK: 'Truet med døden på grund af Esaus vrede forlod Jakob sin faders hus som en flygtning, men han tog sin faders velsignelse med sig. Isak havde gentaget pagtens løfte for ham og påbudt ham, i hans egenskab af løftets arvtager, at søge sig en hustru i sin moders familie i Mesopotamien... Træt af rejsen lagde vandringsmanden sig på jorden med en sten som hovedpude. Da han faldt i søvn, så han en smuk og skinnende stige, hvis nederste ende stod på jorden, mens dens øverste nåede til himmelen. På denne stige steg engle op og ned, over den var Guds herlighed, og fra himmelen sagde hans stemme: "Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud!" Den jord, han lå på som flygtning var blevet lovet ham og hans efterkommere med forsikringen: "I dig og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes." Dette løfte var blevet givet til Abraham og Isak, og nu blev det fornyet til Jakob. Derefter blev der talt trøstens og opmuntringens ord med særligt henblik på hans øjeblikkelige ensomhed og nød: "Se, jeg vil være med dig og vogte dig, hvorhen du end går, og føre dig tilbage til dette land; thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!"' *Patriarker og Profeter*, s. 93.

3. Hvilken sandhed åbenbarede Gud for Jakob i hans drøm? Joh. 1, 51. Læs versene 43-51.

BEMÆRK: 'I dette syn blev forløsningsplanen fremstillet for Jakob - ikke i sin helhed, men i så vid udstrækning, som det var nødvendigt for ham på det tidspunkt. Den mystiske stige, som han fik at se i sin drøm, var den samme, som Kristus nævnte i sin samtale med Natanael. Han sagde: "I skal se Himmelen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen." Joh, 1,51. Før menneskets oprør mod Guds regering havde der været fri forbindelse mellem Gud og mennesker. Men Adams og Evas synd skilte Jorden fra Himmelen, så at mennesket ikke længere kunne have samfund med sin skaber. Og alligevel var verden ikke overladt til håbløs ensomhed. Stigen er et billede på Jesus, der er bestemt til at være forbindelsesledet. Hvis han ikke ved sine fortjenester havde slået bro over den kløft, som synden havde skabt, kunne de tjenende engle ikke have haft nogen forbindelse med faldne mennesker. Kristus forbinder mennesket i dets svaghed og hjælpeløshed med den evige krafts kilde. Alt dette blev åbenbaret for Jakob i en drøm. Skønt hans tanke straks fattede en del af denne åbenbaring, grundede han på dens store, hemmelighedsfulde sandheder hele livet og forstod stadig mere og mere.' *Patriarker og Profeter*, s. 94.

'Jeg vil gå eder forbi'

4. Hvad var højdepunktet i de plager, som Gud sendte over Ægypten? 2 Mos. 11, 4-6.

Lektie 5: 29. april – 5. maj

BEMÆRK: ‘Moses og Aron fortalte Farao hver enkelt plages natur og effekt, som ville følge hans afslag på at lade Israel gå. Hver gang så han disse plager komme præcist, som han blev fortalt, de ville komme; men han ville ikke give efter. Først ville han kun give dem tilladelse til at ofre til Gud i Ægyptens land; og så efter Ægypten havde lidt under Guds vrede, tillod han, at kun mændene kunne gå. Efter Ægypten næsten var blevet tilintetgjort af græshoppeplagen, tillod han, at de også kunne tage deres børn og koner med, men ville ikke lade deres kvæg gå. Da fortalte Moses kongen, at Guds engel ville slå deres førstefødte ihjel. Hver plage var kommet tættere på og blevet strengere, og denne skulle være mere frygtelig end nogen før den. Men den stolte konge var yderst vred og ydmygede ikke sig selv. Og da ægypterne så de store forberedelser, der blev foretaget iblandt israelitterne, gjorde de nar af blodet på deres dørstolper.’ *The Story of Redemption*, s. 118.

5. Hvordan skulle Israels folk vise, at de stolede på Guds magt til at befri dem? 2 Mos. 12, 21-23. 28.

BEMÆRK: ‘Den eneste sikkerhed for israelitterne var blod på dørstolperne. Gud sagde: “Og jeg vil se blodet og gå eder forbi” (2 Mos. 12, 13). Alle andre sikkerhedsforanstaltninger ville være forgæves. Intet andet end blodet på dørstolperne ville spærre vejen, så dødens engel ikke skulle komme ind. Der er frelse for synderen i Jesu Kristi blod alene, som renses os fra al synd. Det menneske, der har et kultiveret intellekt, kan have et stort forråd af kundskab, han kan engagere sig i teologiske spekulationer, han kan være stor og æret af mennesker og være anset for at have en stor fond af kundskab, men medmindre han har en frelsende kundskab om Kristus, der blev korsfæstet for ham, og ved tro griber fat på Kristi retfærdighed, er han fortabt. Kristus “blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår” (Es. 53, 5). “Frelst ved Jesu Kristi blod” vil være vort eneste håb og vor sang gennem evigheden.’ *Selected Messages*, bind 3, s. 172.

‘Jeg er Herren din Gud’

6. Med hvilken udtalelse indledte Gud de ti bud? 2 Mos. 20, 1-2.

BEMÆRK: ‘Gud bragte Israel ud af Ægypten med en mægtig arm og med underfulde tegn. Han gjorde dem til sit udvalgte folk og gav dem sin lov. Han sagde til dem: “Thi du er et folk, der er helligt Herren din Gud... så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans bud”

Lektie 5: 29. april – 5. maj

(5 Mos. 7, 6-9). Til os er ordene blevet sagt: "I er et udvalgt folk." Vort arbejde er at forkynde hans guddomskraft, som kaldte os fra mørket til sit underfulde lys. Hvordan skal vi gøre dette? Ved at vise verden, at vi er et folk, der holder budene, idet vi vandrer i harmoni med Guds lov. Ved aldrig at miste hans godhed og kærlighed af syne og ved at gøre alt i vort liv underordnet hans ords krav. Således skal vi være Kristi repræsentanter og i vort liv vise en afskrift af hans karakter.' *1888 Materials*, s. 129.

'Når menneskets vilje virker i forening med Guds vilje, bliver den almægtig. Alt, hvad Herren fordrer af os, kan vi udføre i hans styrke. I selve budet ligger kraften, der sætter os i stand til at efterkomme det.' *Kristi Lignelser*, s. 333.

'Kristus kom for at give mennesket moralsk styrke; at ophøje, forædle og styrke ham. Han kom for at bevise, at Satans anklage om, at Gud havde lavet en lov, som mennesket ikke kunne holde, var falsk. Kristus overholdt de ti bud, mens han havde menneskets natur. Således beviste han overfor mennesker og de ufaldne verdener beboere, at det er muligt for mennesket fuldkomment at adlyde loven. Han forsvarede Guds retfærdighed i at kræve lydighed mod sin lov. De, som tager imod Kristus som deres Frelser og får del i guddommelig natur, gøres i stand til at følge hans eksempel i lydighed mod ethvert guddommeligt bud.' *Signs of the Times*, 14. maj, 1902.

7. **Hvad gjorde Gud for at sikre, at hans folk ikke skulle glemme hans lov? 2 Mos. 24, 12; 32, 15-16. Sammenlign med 2 Mos. 34, 1. 4.**

BEMÆRK: 'Selv ikke på det tidspunkt stolede han på, at dette folk, som var så tilbøjeligt til at glemme hans krav, ville huske hans forskrifter. Han skrev dem derfor på stentavler. Han ville fjerne enhver mulighed for, at Israel skulle kunne blande hedningernes traditioner sammen med hans hellige bud eller forveksle hans krav med menneskelige påbud eller skikke. Men han nøjedes ikke med at give dem de ti bud. Det havde været så let at lede folket vild, at han ikke ville lade nogen af fristelsens indfaldsveje ubevogtet. Moses fik befaling til at skrive bestemmelser og love efter Guds anvisning. Disse indeholdt nøjagtig vejledning om, hvad der krævedes. Disse love, der angik israelitternes pligt overfor Gud, overfor hinanden og overfor de fremmede, var kun de ti buds principper, som var udvidet og forklaret på en sådan måde, at ingen behøvede at tage fejl. De var bestemt til at værne om den hellighed, der var knyttet til de ti bud, der blev skrevet på stentavlerne.' *Patriarker og Profeter*, s. 182.

'Den første pagt'

8. **Med hvilket løfte indgik Israels folk en pagt med Gud? 2 Mos. 19, 8. Sammenlign med 2 Mos. 24, 3. 7; 5 Mos. 5, 27; 26, 17.**

Lektie 5: 29. april – 5. maj

BEMÆRK: ‘En anden overenskomst, der i skriften kaldes “den gamle pagt,” blev indgået mellem Gud og Israel ved Sinaj og ved den lejlighed bekræftet med et offerdyrs blod. Pagten med Abraham blev bekræftet med Kristi blod og kaldes den “anden” eller “nye” pagt, fordi det blod, hvormed den blev beseglet, blev udgydt senere end den første pagts blod. At den nye pagt var gyldig i Abrahams dage, fremgår af, at den på hans tid blev bekræftet, både ved Guds løfte og hans ed - de “to urokkelige kendsgerninger, der udelukker, at Gud kunne lyve.” Heb. 6, 18.’ *Patriarker og Profeter*, s. 186.

9. Hvad var mangelfuldt i denne pagt? Heb. 8, 6-7.

BEMÆRK: ‘Gud førte dem til Sinaj, åbenbarede sin herlighed og gav dem sin lov med løfte om store velsignelser på betingelse af lydighed: “Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I blive mig et kongerige af præster og et helligt folk!” 2 Mos. 19, 5-6. Folket indså ikke deres eget hjertes syndighed, og at det var dem umuligt at holde Guds lov uden Kristus, og de indgik villigt pagten med Gud. De følte, at de var i stand til selv at tilvejebringe retfærdighed, og sagde: “Vi vil gøre alt, hvad Herren har talt, og lyde ham!” 2 Mos. 24, 7. De havde været vidne til lovens forkyndelse i ærefrygtindgydende majestæt og havde skælvet af rædsel foran bjerget, og dog brød de deres pagt med Gud nogle få uger efter og bøjede sig for et udsåret billede. De kunne ikke gøre sig håb om Guds nåde gennem en pagt, de havde brudt. Idet de nu indså deres syndighed og deres trang til tilgivelse, følte de, at de behøvede den Frelser, der åbenbaredes i pagten med Abraham, og hvem ofringerne pegede hen til. Nu blev de ved tro og kærlighed knyttet til Gud som deres befrier fra syndens trældom. Nu var de beredt til at modtage den nye pagts velsignelser.’ *Patriarker og Profeter*, s. 186.

‘Så I kan få det godt’

10. Var Guds lov problemet med den gamle pagt? 5 Mos. 5, 29. Sammenlign med 5 Mos. 5, 33; 6, 24-25.

BEMÆRK: ‘[Den nye pagt] havde eksisteret i kraft af Guds løfte, siden det første løfte om forløsning var blevet givet, og den var blevet antaget i tro. Alligevel kaldes den en ny pagt, da den bekræftes af Kristus. Guds lov var grundlaget for denne pagt, der ganske enkelt havde til formål at bringe menneskene i harmoni med Guds vilje på ny og gøre dem skikkede til at adlyde Guds lov. Hvis det ikke var muligt for mennesker under den pagt, der blev indgået med Abraham, at holde Guds bud, er enhver sjæl fortabt. Pagten, som blev indgået med Abraham, er

Lektie 5: 29. april – 5. maj

nådens pagt. “Af nåde er I frelst” (Ef. 2, 8). Ulydige børn? Nej, lydige mod alle hans bud.’ *God’s Amazing Grace*, s. 133.

11. Hvordan sikrer den nye pagt lydighed mod Guds lov? Heb. 8, 10. Sammenlign med Heb. 10, 16 og Jer. 31, 31-33.

BEMÆRK: ‘Lydighed er ikke en blot og bar udvortes overensstemmelse med Guds fordringer, men en kærlighedens tjeneste. Guds lov er et udtryk for hans egen natur; den er indbegrebet af det store kærlighedsprincip, og derfor er den Guds regerings grundvold i himmelen og på jorden. Hvis vore hjerter er fornyede efter Guds billede, hvis Guds kærlighed er indplantet i sjælen, vil så ikke Guds lov vise sig i livet? Når kærlighedens princip er indplantet i hjertet, når mennesket er fornyet efter hans billede, som skabte det, da vil den nye pagts forjættelse blive opfyldt: “Jeg vil give mine love i deres hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres sind.” Heb. 10, 16. Og er loven skrevet i hjertet, vil den da ikke også præge livet? Lydighed, troskabens og kærlighedens tjeneste er det rette kendetegn på en discipel. Derfor siger Skriften: “Dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud.” Den, som siger: “Jeg kender ham” og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke.” 1 Joh. 5, 3; 2, 4. I stedet for at troen fritager menneskene for lydighed, er troen det eneste, der gør os delagtige i Kristi nåde, hvorved vi bliver i stand til at vise lydighed.’ *Vejen til Kristus*, s. 60.

12. Hvordan understreger Bibelen forholdet mellem lydighed og kærlighed? 5 Mos. 7, 9; Jos. 22, 5; Neh. 1, 5; Dan. 9, 4; Joh. 14, 15. 21; Rom. 13, 8. 10; 1 Joh. 5, 2-3.

BEMÆRK: ‘Det var muligt for Adam før faldet at udvikle en retfærdig karakter ved lydighed mod Guds lov. Men da han syndede, mislykkedes dette for ham, og på grund af hans synd er vor natur fordærvet, så at vi ikke kan gøre os selv retfærdige. Fordi vi er syndige og vanhellige, kan vi ikke til fuldkommenhed adlyde en hellig lov. Selv har vi ingen retfærdighed, vi kan ikke opfylde Guds lovs fordringer. Men Kristus har skaffet en udvej for os. Han levede på jorden under de samme prøvelser og fristelser, som vi må møde. Han levede et syndfrit liv. Han døde for os, og han tilbyder os nu at tage vore synder og give os sin retfærdighed. Hvis du overgiver dig til ham og antager ham som din Frelser, vil du for hans skyld blive regnet for retfærdig, hvor syndigt dit liv end måtte have været. Kristi karakter sættes i stedet for din egen karakter, og Gud antager dig, som om du aldrig havde syndet. Ja, mere end det: Kristus forvandler hjertet, idet han ved troen bor i dit hjerte. Du må bevare denne forening med ham ved tro og ved bestandig at overgive din vilje til ham; og så længe du gør dette, vil han virke i dig både at ville og at udrette efter sit velbehag. Da kan du sige: “Det liv, jeg nu lever i kødet, det lever

Lektie 5: 29. april – 5. maj

jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.” Gal. 2, 20.’
Vejen til Kristus, s. 63.

13. Hvilket udvortes tegn på pagtsforholdet har Gud valgt? 2 Mos. 31, 16; Es. 56, 6.

BEMÆRK: ‘Sabbatten er et tegn på det forhold, der eksisterer mellem Gud og hans folk, et tegn på at de er hans lydige undersåtter, at de helligholder hans lov. Helligholdelsen af sabbatten er midlet, Gud har bestemt, til at bevare en kundskab om ham og til at skelne mellem hans loyale undersåtter og hans lovs overtrædere.’
Counsels on Health, s. 358.

Lektie 6: 6 – 12. maj

‘Vi har syndet og handlet ilde’

UDENADSVERS: ‘Jeg, HERREN, har kaldet dig i retfærdighed og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys.’ Es. 42, 6.

STUDIEHJÆLP: *Profeter og Konger*, kap. 31.

Indledning

‘I det ydre tjente de [israelitterne] Gud som midlet til at opnå national storhed. De blev ikke verdens lys, men lukkede sig ude fra verden for at undgå fristelsen til afgudsdyrkelse. I de forskrifter, der var givet ved Moses, havde Gud sat begrænsninger for deres samkvem med afgudsdyrkere; men denne belæring var blevet forkert fortolket. Den var beregnet til at forhindre dem i at rette sig efter hedningernes skikke; men den blev benyttet til at opbygge en skillemur mellem Israel og alle andre folkeslag. Jøderne betragtede Jerusalem som deres himmel, og de blev ligefrem skinsyge, hvis Herren viste barmhjertighed mod hedningerne.’ *Den Store Mester*, s. 18.

‘Hedningers lys’

1. **Hvad var Guds hensigt med at udvælge Israel som sit folk? Es. 60, 1-6; 49, 6.**

BEMÆRK: ‘Israelitterne blev befriet fra trældommen i Ægypten for at kunne blive en velsignelse for alle folk, og for at Guds navn kunne blive forkyndt “på hele jorden” (2 Mos. 9, 16). Hvis de var lydige imod Guds krav, ville de komme til at stå langt over andre folk i visdom og indsigt, men de ville kun opnå denne forrang, for at Guds plan med “alle jordens folk” kunne blive gennemført ved deres hjælp.’ *Profeter og Konger*, s. 368.

2. **Hvad gjorde det umuligt for Israel at opfylde Guds hensigt? Jer. 3, 6-8. (Sammenlign med Åb. 18, 1-4.)**

BEMÆRK: ‘Når jeg studerer skrifterne, er jeg ængstelig for Guds Israel i disse sidste dage. De er formanet til at fly fra afgudsdyrkelse. Jeg frygter for, at de sover og er så tilpasset til verden, at det ville være svært at skelne mellem ham, der tjener Gud, og ham, der ikke tjener Gud. Afstanden mellem Kristus og hans folk bliver større, og mindre mellem dem og verden. Forskellene mellem Kristi bekendende

Lektie 6: 6. – 12. maj

folk og verden er næsten forsvundet. Ligesom det gamle Israel følger de efter de omkringliggende nationers vederstyggeligheder.' *Testimonies*, bind 1, s. 277.

‘Når jeg årle og silde talede til eder’

3. Med hvilke midler søgte Gud at bringe sit folk tilbage til sig? Jer. 7, 23-26.

BEMÆRK: ‘Gud havde æret Jerusalem mere end hele den øvrige jord. Herren havde “udvalgt Zion, ønsket sig det til bolig.” Sal. 132, 13. Dér havde hellige profeter forkyndt deres advarselsbudskaber gennem århundreder. Dér havde præsterne svunget deres røgelseskar, og her var røgelsesskyen steget op til Gud sammen med de tilbedendes bønner. Dér blev de slagtede lams blod dagligt ofret som et forbillede på Guds Lam. Dér havde Herren åbenbart sin nærværelse i herlighedens sky over nådestolen. Dér stod den hemmelighedsfulde stige, som forbandt jorden med himmelen - den stige, som Guds engle steg ned og op ad, og ad hvilken vejen til det allerhelligste blev åbnet for verden. (1 Mos. 28, 12; Joh. 1, 51.) Hvis Israel som et folk var forblevet tro over for himmelen, ville Jerusalem - Guds udvalgte by, have bestået til evig tid. (Jer. 17, 21-25.) Men dette begunstige folks historie var en lang beretning om frafald og oprør. De afslog himmelens nåde, misbrugte deres privilegier og lod hånt om deres anledninger.’ *Den Store Strid*, s. 14.

4. Hvad var Israels respons til de profeter, som Gud sendte til dem? Matt. 21, 33-36; 23, 29-35.

BEMÆRK: ‘Israels børn syndede groft “mod Herren deres Gud ..... og øvede onde ting.” “De ville ikke høre; ..... de lod hånt om hans anordninger og den pagt, han havde sluttet med deres fædre, og om de vidnesbyrd, han havde givet dem.” Det var, fordi de “sagde sig løs fra Herren deres Guds bud og lavede sig støbte billeder, to tyrekalve,” samt “asjerastøtter, tilbad hele himmelens hær og dyrkede Baal” og hårdnakket nægtede at angre, at Herren “ydmygede dem, gav dem til pris for røvere” og til sidst stødte dem “bort fra sit åsyn” i overensstemmelse med de tydelige advarsler, som han havde sendt dem “ved alle sine tjenere profeterne.”’ *Profeter og Konger*, s. 141.

‘Fordi I ikke ville høre mine ord’

5. Hvad tillod Gud at ske med sit folk, fordi de ikke opfyldte hans hensigt? Amos 7, 16-17; Jer. 25, 8-11.

Lektie 6: 6. – 12. maj

BEMÆRK: ‘Han tilbød Israel det, der var til deres eget bedste. Gennem Hoseas sagde Herren: “Jeg skriver ham mange love, han regner dem ikke. Jeg lærte dog Efraim at gå og tog ham på armen; de vidste ej, det var mig, der lærte dem.” Hos. 8, 12; 11, 3. Herren havde boet iblandt dem, behandlet dem med varsomhed og undervist dem linje for linje og bud på bud ved hjælp af sine profeter. Hvis Israel havde rettet sig efter profeternes budskab, var de blevet skånet for at blive ydmyget. Men Gud var tvunget til at sende dem i fangenskab, fordi de blev ved at overtræde hans lov. Herren sendte dem dette budskab gennem Hoseas: “Da du har vraget kundskab, vrager jeg dig. ....; du glemte din Guds åbenbaring.” Hos. 4, 6.’ *Profeter og Konger*, s. 143.

6. Hvordan erkendte Daniel begrundelsen for fangenskab? Dan. 9, 5-6.

BEMÆRK: ‘Profeten Daniel er et eksempel på sand helliggørelse. I hele sit lange liv tjente han sin Herre trofast. Han var “højt elsket” af Gud. Dan. 10, 11. Men i stedet for at gøre krav på at være ren og hellig identificerede denne højagtede profet sig med sit folks største syndere, da han bad til Gud for sit folk. “Ikke i tillid til vore retfærdshandlinger fremfører vi vor begæring for dit åsyn, men i tillid til din store barmhjertighed.” “Vi syndede og var gudløse!” Han sagde også: “Jeg ... bad og bekendte min og mit folk Israels synd.” *Den Store Strid*, s. 416.

7. Hvem især holdt Herren ansvarlig for sit folks frafald? Ez. 34, 7-10.

BEMÆRK: ‘Hyrderne, som har ført fårene på gale veje, vil få denne beskyldning rettet imod dem: “Det var jer, som bagatelliserede sandheden. Det var jer, der sagde, at Guds lov var afskaffet, og at den var et trælleåg. Det var jer, der forkyndte de falske lærdomme, skønt jeg var overbevist om, at disse syvende dags adventister havde sandheden. Vort blod er på jeres præstekjoler. .... Vil I nu betale løsesummen for min sjæl? .... Hvad skal vi gøre, som lyttede til jeres forvanskning af skrifterne, og hvordan I gjorde den sandhed til løgn, som kunne have frelst os, hvis vi havde adlydt den?” Når Kristus kommer for at tage hævn over dem, der har uddannet og oplært folk til at træde Guds sabbat under fod, nedrive hans mindesmærke og nedtræde hans græsgange, vil klageråb være til ingen nytte. De, som har stolet på de falske hyrder, havde Guds ord og kunne selv studere det, og de vil finde, at Gud vil dømme enhver, som har kendt sandheden og vendt sig bort fra lyset, fordi det krævede kors og selvfornægtelse. Hverken klipper eller bjerge kan skjule dem for hans harme, som sidder på tronen, og for Lammets vrede.’ *Herren Kommer*, 9. oktober.

Lektie 6: 6. – 12. maj

‘Som en hyrde tager sig af sin hjord’

8. Hvad var Guds hensigt med at tillade sit folks fangenskab? Jer. 24, 1-10.

BEMÆRK: ‘Blandt de israelitter, der blev bortført til Babylon ved begyndelsen af det halvfjerdsårige fangenskab, fandtes der kristne patrioter, som ikke veg en tomme fra principperne og ikke ville lade sig fordærve af selviskhed. De så det som deres opgave at ære Gud, selv om det skulle koste dem alt, hvad de ejede. Disse mænd skulle opfylde Guds hensigt i landflygtigheden ved at gøre de hedenske folkeslag delagtige i de velsignelser, som er en frugt af at kende Herren. De skulle være hans repræsentanter. De skulle aldrig gøre indrømmelser over for afgudsdyrkerne. De skulle betragte det som en stor ære at tro på og tjene den levende Gud. Det gjorde de også. De ærede Gud både i medgang og modgang, og til gengæld ærede Gud dem.’ *Profeter og Konger*, s. 233.

9. Hvilket løfte gav Herren angående dem, som ville vende tilbage fra fangenskabet? Jer. 31, 10. 31-33.

BEMÆRK: ‘Det folk, som himmelen en gang havde begunstiget fremfor alle andre nationer på jorden, skulle ydmyges i alle folkeslagenes øjne og i fangenskabet lære den lektie i lydighed, som var nødvendig for deres fremtidige lykke. Gud kunne ikke gøre alt det, som han ønskede at gøre for dem, før de havde lært denne lektie. “Jeg vil tugte dig med måde, ikke lade dig helt ustraffet,” sagde Herren, da han forklarede, at det var til deres eget åndelige bedste, at han straffede dem. Jer. 30, 11. Men han ville ikke for evigt sende dem, som havde været genstand for hans ømme kærlighed, bort fra sit åsyn. Han ville vise alle jordens folk, at det var hans vilje at vende et tilsyneladende nederlag til sejr, og at det var hans agt at frelse og ikke at ødelægge. Profeten fik dette budskab:[Jer. 31, 10-14. 23-25. 31-34 citeret].’ *Profeter og Konger*, s. 229.

‘Halvfjerdsindstyre uger er fastsat over dit folk’

10. Hvilken periode af nådetid tildelte Herren Israel? Dan. 9, 24.

BEMÆRK: ‘Gud giver nationer en bestemt nådetid. Han sender lys og bevis, som, hvis de bliver taget imod, vil frelse dem, men hvis de bliver forkastet, ligesom jøderne forkastede lys, vil vrede og straf falde over dem. Hvis mennesker nægter at blive gavnet og vælger mørke i stedet for lys, vil de høste resultaterne af deres valg.

Lektie 6: 6. – 12. maj

“Thi HERREN går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.” Ligesom den jødiske nation vokser den bekendende kristne verden fra en grad af syndighed til en højere grad og nægter advarsel efter advarsel og et “Så siger Herren”, mens de godtager menneskers fabler. Gud Herren vil snart rejse sig i sin vrede og udgyde sine straffedomme over dem, som gentager de synder, som blev begået af indbyggerne i verden på Noas tid. De, hvis hjerter er opsat på at gøre ondskab, ligesom Sodomias indbyggers hjerter var det, vil de blive tilintetgjort ligesom dem. Den kendsgerning, at Gud havde lang overbærenhed, tålmodighed og barmhertighed, den kendsgerning, at hans straffedomme længe er blevet forsinket, vil ikke på nogen måde gøre straffen mindre streng, når den kommer.’ *SDA Bible Commentary*, bind 4, s. 1143.

11. Hvordan forudsagde Jesus enden på Israels nådetid? Matt. 21, 43. Sammenlign med Matt. 23, 37-38.

BEMÆRK: ‘Kristus kom for at frelse Jerusalem og dens børn; men farisæernes hovmod, hykleri, skinsyge og ondskab forhindrede ham i at udføre sin hensigt. Jesus kendte den frygtelige gengældelse, der ville komme til at ramme den dømte by. Han så Jerusalem omringet af hære, så de belejrede indbyggere lide døden af sult, så mødre mætte sig med deres egne børns lig, og så både forældre og børn snappe den sidste smule mad fra hinanden, fordi den naturlige kærlighed var tilintetgjort ved sultens nagende smerter. Han så, at jødernes hårdnakkethed, der havde givet sig til kende ved deres forkastelse af hans frelse, også ville få dem til at afslå at underkaste sig de indtrængende hære. Han så Golgata, hvor han selv skulle blive ophøjet, så tæt besat med kors som træerne i en skov. Han så byens ulykkelige indbyggere lide torturens kvaler på pinebænken og ved korsfæstelse, så de skønne paladser blive ødelagt, så templet i ruiner, så der af dets solide mure ikke var sten på sten tilbage, medens byen var pløjet ned som en mark. Det var intet under, at Frelseren måtte græde i angst og kval, medens han så disse frygtelige begivenheder for sig.’ *Den Store Mester*, s. 393.

‘Se, så vender vi os nu til hedningerne’

12. Hvilke begivenheder signalerede enden på det jødiske folks nådetid? ApG. 7, 57-59; 9, 1-6. 15; 11, 5-9. 15-17.

BEMÆRK: ‘Derefter sagde engelen: “Og pagten skal ophæves for de mange [I den engelske står der: Han skal bekræfte pagten med mange] i én uge (syv år).” I syv år efter at Frelseren var begyndt på sin virksomhed, skulle evangeliet særligt prædikes for jøderne: i tre og et halvt år af Kristus selv og derefter af apostlene. “Og i ugens

Lektie 6: 6. – 12. maj

sidste halvdel skal slagtoffer og afgrødeoffer ophøre.” Dan. 9, 27. I foråret år 31 døde Kristus på Golgata som det sande offer. Da blev templets forhæng sønderrevet som tegn på, at offertjenestens hellighed og betydningsfuldhed var forsvunden. Tiden var inde, hvor det jordiske slagtoffer og afgrødeoffer skulle ophøre. Denne ene uge - de syv år - endte år 34 e. Kr. Da besøgte jøderne ved at stene Stefanus deres endelige forkastelse af evangeliet. Disciplene, der gennem forfølgelsen blev spredt i fremmede lande, “drog imidlertid omkring og forkyndte evangeliets ord.” ApG. 8, 4. Kort tid efter blev forfølgeren Saulus omvendt og blev til Paulus, hedningernes apostel.’ *Den Store Mester*, ss. 149-150.

13. Hvilken lektie kan vi lære af Guds forkastelse af jøderne som sit udvalgte folk? Rom. 11, 18-22.

BEMÆRK: ‘Grenene repræsenterer dem, der tror på Jesus Kristus. De, som virkelig tror, vil gøre de samme gerninger, som han gjorde. De er forenet med Kristus ved den tro, som virker gennem kærlighed og renses sjælen. Ligesom grenen får næring gennem den saft, som flyder fra moderstammen, opretholdes den, der tror på Kristus, af Kristi liv. Grenene repræsenterer de alleryngste af Kristi efterfølgere, eftersom grenen inkluderer alle de små klatretråde, der tilhører den. Jesus er vort midtpunkt. Han er moderstammen, der bærer grenene. Vort evigt liv centres i ham. De ord, som han har talt til os, er ånd og liv, og de, som spiser hans ord og som handler efter hans ord, repræsenterer ham i karakter. Hans tålmodighed, sagtmodighed, ydmyghed og kærlighed gennemtrænger deres hjerter.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 14. januar, 1896.

Lektie 7: 13. – 19. maj 'Da tidens fylde kom'

UDENADSVERS: 'Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder.' Heb. 2, 17.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Mester*, ss. 27-28.

Indledning

'Men ligesom stjernerne på deres fastsatte banes store kredsløb, kender Guds formål hverken til hast eller opsættelse. Gennem symbolerne med det store mørke og den rygende ovn havde Gud åbenbaret Israels trældom i Ægypten for Abraham og havde forkyndt, at tiden for deres ophold dér skulle være fire hundrede år. Gud sagde: "Og siden skal de vandre ud med meget gods." 1 Mos. 15, 14. Imod dette ord kæmpede hele magten i Faraos stolte rige forgæves. "Netop på den dag," der var bestemt i det guddommelige løfte, "drog alle Herrens hærskarer ud af Ægypten." 2 Mos. 12, 41. På samme måde var timen for Kristi komme blevet besluttet i det himmelske råd. Da tidens store ur angav denne time, blev Jesus født i Betlehem. "Men da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn." *Den Store Mester*, s. 20.

'Alt det, profeterne har talt'

1. Hvornår blev Genløseren først lovet? 1 Mos. 3, 15.

BEMÆRK: 'Den første antydning om genløsning blev givet mennesket i den dom, der blev afsagt over Satan i haven. Herren erklærede: "Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd, den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!" Denne dom, som blev udtalt i vore første forældres påhør, var for dem et løfte. Mens den forudsagde krig mellem mennesket og Satan, erklærede den, at den store fjendes magt til sidst vil blive brudt. Adam og Eva stod som kriminelle foran den retfærdige Dommer og ventede på den dom, som overtrædelsen havde forårsaget; men inden de hørte om livet med slid og sorg, som skulle være deres lod, eller dekretet om, at de skulle vende tilbage til støvet, lyttede de til ord, som ikke kunne undgå at give dem håb. Selvom de måtte lide under deres mægtige fjendes magt, kunne de se frem til endelig sejr.' *Signs of the Times*, 4. november, 1908.

2. Hvad åbenbarede Gud for profeterne angående den kommende Genløser? Mika 5, 2; Es. 7, 14; Zak. 9, 9; 11, 13; Sal. 22, 7-8. 18, 69, 21; Es. 53, 3-9.

Lektie 7: 13. – 19. maj

BEMÆRK: ‘Det er Kristi røst, der taler gennem patriarker og profeter, lige fra Adams tid og til tidernes sidste begivenheder. Frelseren er åbenbaret lige så klart i Det Gamle Testamente som i Det Nye. Det er lyset fra den profetiske fortid, som stiller Kristi liv og Det Nye Testaments lære i relief med klarhed og skønhed. Kristi undergerninger er et bevis på hans guddommelighed; men man finder et endnu stærkere bevis for, at han er verdens Genløser, ved at sammenligne profetierne i Det Gamle Testamente med Det Nye Testaments beretning.’ *Den Store Mester*, s. 544.

‘I ét og alt blive sine brødre lig’

- 3. Hvorfor var det vigtigt, at Kristus, da han påtog sig menneskelighed, tog samme natur, som dem, han kom for at frelse? Heb. 2, 11. 14-18.**

BEMÆRK: ‘Kristus er den stige, som Jakob så. Dens fod hvilede på jorden, og dens øverste trin nåede til himmelens port, til selve herlighedens tærskel. Hvis denne stiges nederste trin ikke havde nået til jorden, ville vi have været fortabte. Men Kristus når til os dér, hvor vi er. Han påtog sig vor natur og sejrede, for at vi ved at få del i hans natur kunne vinde sejr. Dannet “i syndigt køds skikkelse” (Rom. 8, 3) levede han et liv uden synd. I kraft af sin guddommelighed holder han nu fat i himmelens trone, og på grund af sin menneskevorden kan han nå os. Han byder os ved tro på ham at nå op til Guds karakters herlighed. Derfor bør vi være fuldkomne, ligestemte som “vor himmelske Fader er fuldkommen.”’ *Den Store Mester*, s. 209.

- 4. Hvilken advarsel giver Johannes om dem, som benægter denne sandhed? 1 Joh. 4, 1-3.**

BEMÆRK: ‘Efter at mennesket var faldet i synd, påstod Satan, at det var bevist, at menneskene ikke var i stand til at holde Guds lov, og han forsøgte at få universets indbyggere med sig i dette. Det, Satan sagde, så ud til at være rigtigt. Kristus kom for at afsløre bedrageren. Da himmelens majestæt overtog sagen for menneskene, modstod han Satans fristelser, som menneskene må modstå dem. Dette var den eneste måde, faldne mennesker kunne få del i guddommelig natur på. Ved at tage menneskelig natur blev det muligt for Kristus at forstå de prøver, sorger og fristelser, de må møde. Englene, som ikke personligt havde oplevet synden, kunne ikke sætte sig ind i menneskenes specielle vanskeligheder. Kristus fornedrede sig og tog menneskets natur og blev fristet i alt på samme måde, som vi, for at han skulle kunne hjælpe dem, som bliver fristet.’ *På fast grunn*, bind 1, s. 248.

Lektie 7: 13. – 19. maj 'Tiden er inde'

5. Hvilket budskab om profetisk opfyldelse indledte Kristus sin gerning med? Mark. 1, 14-15. (Læs versene 9-11 og sammenlign med Dan. 9, 25.)

BEMÆRK: 'De 70 uger eller 490 dage repræsenterer 490 år. Der bliver angivet et begyndelsespunkt for denne tidsperiode: "Og du skal vide og forstå: fra den tid ordet om Jerusalems genrejsning og opbyggelse udgik, indtil en salvet, en fyrste, kommer, er der syv uger; og i 62 uger" - 69 uger eller 483 år. Dan. 9, 25. Befalingen om at genoprette og opbygge Jerusalem, sådan som den blev fuldstændiggjort efter Artaxerxes dekret (se Ezra 6, 14; 7, 1. 9), trådte i kraft i efteråret 457 før Kristus. Fra dette tidspunkt rækker 483 år til efteråret år 27 efter Kristus. Ifølge profetien skulle denne tidsperiode være til Messias', den Salvedes, komme. År 27 blev Jesus ved sin dåb salvet med Helligånden og begyndte snart derefter på sin gerning. Da blev dette budskab forkyndt: "Tiden er inde!" *Den Store Mester*, s. 149.

6. Hvordan viste evangelieforfatterne deres forståelse om, at profeti var ved at blive opfyldt? Matt. 1, 22-23; 2, 14-18; 21, 4-5; 27, 35; Mark. 1, 2.

BEMÆRK: 'Alle apostlene vidnede også om vigtigheden af Det Gamle Testaments skrifter. Peter siger: "Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." Lukas taler ligeledes om profeterne, som forudsagde Kristi komme: "Lovet være Herren, Israels Gud, thi han har besøgt og forløst sit folk og oprejst os et frelsens horn i sin tjener Davids hus, som han havde lovet ved sine hellige profeters mund fra fordums tid." *Redemption (Pamphlet no. 6)*, s. 27.

'Jeg har herliggjort dig på jorden'

7. Hvad var formålet med Kristi liv? Joh. 17, 4. (Sammenlign med 2 Mos. 33, 18-19 og Joh. 14, 9.)

BEMÆRK: 'Kristi liv var et liv af ren og skær godgørelse og uegennyttigt arbejde. Han påtog sig menneskets natur med intet andet formål end at fremvise Guds herlighed i menneskets lykke.' *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 19. marts, 1901.

'For at vi kunne lære hans guddommelige karakter og liv at kende, påtog Kristus sig vor natur og boede iblandt os. Guddommen blev åbenbaret i menneskeligheden,

Lektie 7: 13. – 19. maj

den usynlige herlighed i den synlige menneskelige form. Mennesket kunne lære det skjulte at kende ved det, som de forstod og så; det himmelske blev afsløret i og ved det jordiske; Gud åbenbarede sig selv i menneskelig skikkelse.’ *Kristi Lignelser*, s. 17.

8. Udøvede Kristus nogen magt, som hans efterfølgere ikke har til rådighed? Joh. 5, 19. 30; 7, 16; 8, 28; 12, 49; 14, 12.

BEMÆRK: “Sandelig, sandelig siger jeg eder,” fortsatte Jesus, “den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør.” Det var uendelig magtpåliggende for Frelseren, at hans disciple skulle forstå, med hvilket formål hans guddommelighed var blevet forenet med menneskelighed. Han kom til verden for at åbenbare Guds herlighed, så mennesker kunne blive forædlede ved dens genoprettende kraft. Gud havde åbenbaret sig i ham, for at han skulle blive åbenbaret i dem. Jesus åbenbarede ingen evner og udøvede ingen magt, som mennesker ikke kan få ved at tro på ham. Hans fuldkommenhed som menneske kan alle hans efterfølgere komme i besiddelse af, hvis de vil underordne sig Gud, sådan som han gjorde det.’ *Den Store Mester*, s. 456.

‘Guds Lam’

9. Hvorfor var det nødvendigt for Kristus at dø? Rom. 5, 6-8. (Sammenlign med 1 Joh. 4, 10.)

BEMÆRK: ‘Vor Frelser udviste en kærlighed mod os, som menneskenes kærlighed aldrig kan nå op til. Da vi var sårede og døende, ynkedes han inderlig over os. Han gik os ikke forbi, han overlod os ikke til at forgå i vor håbløshed og hjælpeløshed. Han forblev ikke i sit hellige, lykkelige hjem, hvor han var elsket af hele den himmelske hærskare. Han så vor store nød, han påtog sig vor sag, han forenede sine interesser med menneskeheden. Han døde for at frelse sine fjender. Han bad for sine mordere. Og idet han henleder vor opmærksomhed på sit eget eksempel, siger han til sine efterfølgere: “Dette byder jeg jer, at I skal elske hverandre,” “ligesom jeg har elsket jer.” Joh. 15, 17; 13, 34.’ *Kristi Lignelser*, ss. 381-382.

10. Hvilket overlegent bevis om kærlighed åbenbarede Kristus på Golgata? Luk. 23, 34.

BEMÆRK: ‘Kristus var i færd med at erhverve sig retten til at være menneskers talsmand over for Faderen. Den bøn, som Kristus bad for sine fjender, omfattede

Lektie 7: 13. – 19. maj

hele verden. Den omfattede hver eneste synder, der havde levet eller skulle komme til at leve lige fra verdens begyndelse til tidernes ende. Når som helst vi synder, bliver Kristus såret på ny. Han løfter sine gennemstungne hænder for os foran Faderens trone og siger: "Tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." *The Story of Jesus*, s. 142.

‘Stå foran korset og lær genløsningens pris af det. Med knust hjerte ser den Hellige, som lider, op til Gud og råber: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Hans hjerte blev knust under tanken om den elendighed, der skulle komme over gerningsmændene, under en fornemmelse af deres utaknemmelighed, under vægten af den synd, han selv måtte bære for dem. Intet hjerte undtagen hans eget kunne nærme sig at bære synd på en sådan måde. Midt i sin sjælequal kom der fra hans hjerte og læber den vidunderlige bøn: "Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." *Bible Training School*, 1. juli, 1916.

‘Frelses ved hans liv’

11. Hvad opnåede Kristi død for os? Rom. 5, 10a.

BEMÆRK: ‘Jesus opgav ikke sit liv, før han havde fuldbyrdet den gerning, han var kommet for at gøre, og med sit sidste åndedræt udbrød: "Det er fuldbragt!" Joh. 19, 30. Da var Satan slagen. Han vidste, at hans rige var tabt. Englene frydede sig, da ordene lød: "Det er fuldbragt!" Den store genløsningsplan, der var afhængig af Kristi død, var således blevet gennemført så vidt. Og der var glæde i himmelen over, at Adams børn ved et liv i lydighed til sidst ville kunne ophøjes til Guds trone. O, hvilken kærlighed, hvilken forunderlig kærlighed, som bragte Guds søn ned til jorden for at blive gjort til synd for os, således at vi kunne blive forligte med Gud.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 1, s. 193.

12. Hvad vil den levende Frelser opnå for sit folk? Rom. 5, 10b. Se også Heb. 7, 25.

BEMÆRK: ‘Kristi midlertidig gerning for menneskene i den himmelske helligdom har lige så stor betydning for frelsesplanen som hans død på korset. Ved sin død begyndte han det værk, som han fór til himmelen for at fuldende efter sin opstandelse. Vi må ved tro gå ind bag forhænget, "hvor Jesus gik ind som forløber for os." Heb. 6, 20. Dér tilbagekastes lyset fra Golgatas kors, og dér kan vi få en klarere forståelse af forløsningens hemmeligheder. Menneskets frelse har kostet himmelen uendelig meget: Det offer, som er bragt, opfylder Guds overtrådte lovs mest vidtrækkende krav. Jesus har banet vej til Faderens trone, og takket være hans midlertidig gerning kan alle de, der kommer til ham i tro, få deres oprigtige ønsker forelagt Gud.’ *Den Store Strid*, s. 432.

Lektie 7: 13. – 19. maj

‘De, der antager Frelseren, burde aldrig oplæres til at sige og føle, at de er frelst, hvor oprigtig deres omvendelse end måtte være. Dette er vildledende. Alle bør lære at nære håb og tro, men selv når vi overgiver os til Kristus og ved, at han har antaget os, er vi ikke uden for fristelsernes rækkevidde. Guds ord siger: “Mange skal sigtes, renses og lutres.” (Dan. 12, 10.) Kun den, der holder ud i prøvelsen, vil modtage livets krone. (Jak. 1, 12.) De, der antager Kristus og i deres første tillidsfuldhed siger: “Jeg er frelst,” står i fare for at stole på sig selv. De taber deres egen svaghed af syne og glemmer, at de stadig behøver guddommelig kraft. De står uforberedte over for Satans snarer, og når fristelserne kommer, falder mange ligesom Peter i syndens dyb. Vi bliver påmindet: “Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!” (1 Kor. 10, 12.) Vor eneste sikkerhed består i, at vi aldrig stoler på os selv, men forlader os på Kristus.’ *Kristi Lignelser*, s. 149.

Lektie 8: 20. – 26. maj

‘Således elskede Gud verden’

UDENADSVERS: ‘Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.’ Joh. 3, 16.

STUDIEHJÆLP: *Herren Kommer*, 7. april.

Indledning

‘Hvis der er noget i vor verden, der skulle vække entusiasme, så er det Golgatas kors. “Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.” 1 Joh. 3, 1. “Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Joh. 3, 16. Kristus skal modtages, tros på og ophøjes. Dette skal være samtaleemnet, Kristi dyrebarhed.’ *Counsels to Teachers, Parents & Students*, s. 338.

‘Thi således elskede Gud’

1. Hvordan beskriver Bibelen menneskets tilstand uden Gud? Ef. 2, 2-3.

BEMÆRK: ‘Mange er uden Gud og uden håb i verden. De er skyldbetyngede, ødelagte, nedværdigede, trælbundne af Satans bedrag. Men det er sådanne, Kristus kom fra himmelen for at frelse. De er genstand for hans ømmeste medlidenhed, medfølelse og utrættelige anstrengelser, for de er på afgrundens rand. De lider under et utilfredsstillet begær, forstyrrede lidenskaber og selvførdømmelse; de er ynkværdige i ordets sande betydning, for de har mistet taget på livet her og har ingen udsigt til et evigt liv.’ *Herren Kommer*, 6. august.

2. Hvordan anser Gud det faldne, syndige menneske? Joh. 3, 16a; Ef. 2, 4.

BEMÆRK: “Gud er kærlighed.” Dette er skrevet på hver knop, som springer ud, på hvert græsstrå, der spirer frem. De dejlige fugle, som fylder luften med deres glade sang, de yndigt farvede blomster, der spreder vellugt omkring sig, skovens majestætiske træer med deres grønne blade - alt vidner om Guds kærlige, faderlige omsorg og om, at det er hans vilje at gøre menneskene lykkelige... Gud har forenet os med sig selv ved utallige tegn i himmelen og på jorden. Han har søgt at åbenbare sig for os gennem naturen og ved de stærkeste og ømmeste jordiske bånd, som menneskelige hjerter kender. Og dog er disse blot en ufuldkommen fremstilling af

Lektie 8: 20. – 26. maj

hans kærlighed. Skønt Gud havde givet alle disse beviser på sin kærlighed, forblindede sjæle fjenden dog menneskene, så at de betragtede Gud med frygt og anså ham for at være streng og uforsonlig. Satan fik menneskene til at forestille sig Gud som et væsen, hvis fornemste egenskab er streng retfærdighed, som en hård dommer, en barsk, fordringsfuld gældsherre. Han skildrede Skaberen som et væsen, der våger med nidkære øjne for at opdage menneskenes vildfarelser og fejl, så at han kan hjem søge dem med sine domme. For at fjerne denne mørke skygge og åbenbare Guds evige kærlighed kom Jesus ned til denne jord og tog bolig blandt menneskene.' *Vejen til Kristus*, ss. 8-9.

‘Således elskede Gud verden’

3. Hvor vidtrækkende er Guds kærlighed? Joh. 3, 16a.

BEMÆRK: ‘Selviskhed vil gøre det evige liv til et monopol. Den jødiske nation havde i sinde at begrænse frelsens fordele til deres egen nation; men verdens Genløser viste dem, at frelsen er som den luft, vi indånder, som atmosfæren, der tilhører hele verden. Enhver sjæl kan beriges af Guds kærlighed. Den selviskhed, der vil begrænse Israel, forarger Gud; for Guds gave tilhører ikke nogle få udvalgte, men hele verden.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 12. november, 1895.

4. Hvad sagde Jesus ville være effekten af hans offer på Golgata? Joh. 12, 32-33.

BEMÆRK: Mange kristne tror, at Guds kærlighed omfatter nogle få udvalgte, at flertallet af menneskeheden er blevet udvalgt af Gud til at modtage hans vrede. Dette synspunkt er fremsat i *Nave's Study Bible*, 1978 udgave, s. 1840: ‘Vi kan derfor med rette konkludere, at, selvom Kristi offer er af uendelig værdi for Faderen og dermed tilstrækkelig til at frelse hvert individ i Adams faldne slægt, var den **planlagt** for de udvalgte alene. Eftersom Kristi forsoning [her betyder ‘forsoning’ offer] faktisk sikrede frelse for **mange**, og eftersom Guds planer ikke kan modarbejdes, må vi ærligt konkludere, at hans plan var at erhverve genløsning for visse udvalgte personer.’ (Fremhævelse i originalen.) Bibelen derimod gør det klart, at Guds kærlighed omfatter verden.

‘Synderen kan modstå denne kærlighed, han kan nægte at lade sig drage til Kristus; men dersom han ikke sætter sig imod, vil han blive draget til Jesus. Kundskaben om frelsens plan vil lede ham til korsets fod i anger over synder, der har bevirket Guds kære søns lidelser.’ *Vejen til Kristus*, s. 26.

‘Jesus kender hver eneste af os, og han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Han kender os alle ved navn. Han kender selve huset, som vi bor i, og navnet på enhver af dets beboere. Han har undertiden givet sine tjenere anvisning på at gå til

Lektie 8: 20. – 26. maj

en bestemt gade i en bestemt by og til et nærmere angivet hus for at finde et af hans får. Jesus kender hver eneste sjæl, som om den var den eneste, for hvem Frelseren døde. Hvert eneste menneskes nød går ham nær til hjerte. Råbet om hjælp når til hans øre. Han kom for at drage alle mennesker til sig. Han byder dem: "Følg mig!" og hans Ånd virker på deres sjæl, så den drages mod ham. Mange nægter at lade sig drage. Jesus ved, hvem de er. Han ved også, hvem der med glæde hører hans kalden og er rede til at give sig ind under hans omsorg som hyrde. Han siger: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig." Han har omsorg for hver eneste, som om der ikke fandtes andre på hele jordens kreds.' *Den Store Mester*, s. 328.

'At han gav sin Søn den enbårne'

5. Hvordan blev Guds kærlighed for menneskeheden demonstreret? Joh. 3, 16a; Rom. 5, 8.

BEMÆRK: 'Ved at tage del i vor natur har Frelseren knyttet sig til menneskeheden ved et bånd, der aldrig kan brydes. Gennem alle evigheder er han forbundet med os. "Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne." Joh. 3, 16. Han gav ham ikke blot for at bære vore synder og for at dø som et offer i vort sted; han gav ham til den faldne menneskeslægt. For at forvise os om sin uforanderlige vilje til fred gav Gud sin enbårne Søn hen til selv at blive en af menneskeslægten, til for evigt at beholde sin menneskelige natur. Dette er pantet på, at Gud vil opfylde, hvad han har lovet.' *Den Store Mester*, s. 15.

'Den største gave, som Gud kunne give menneskene, blev givet i hans elskede Søn. Apostelen siger: "Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?" Der var intet, som blev holdt tilbage. En anden nådetid vil aldrig blive givet. Hvis Guds uudsigelige gave ikke leder mennesker til omvendelse, er der ikke noget, som nogensinde vil bevæge deres hjerter. Der tilbageholdes ingen magt, der kan bevæge deres sind og vække deres følsomhed. Hele Guds karakter blev åbenbaret i hans Søn, hele spektret af himmelens muligheder er fremvist for menneskers godkendelse i den Uendeliges Søn. Vejen for menneskers tilbagevenden til Gud og himmelen har ingen barrierer. De mageløse dybder af Frelserens kærlighed er blevet demonstreret; og hvis denne åbenbarelse af Guds kærlighed for menneskene ikke virker og drager mennesker til sig, er der intet, der nogensinde vil.' *Signs of the Times*, 30. december, 1889.

6. Hvordan hjælper denne vidunderlige kærlighed os i vort kristne liv? Rom. 8, 31-32.

Lektie 8: 20. – 26. maj

BEMÆRK: ‘Hvorfor holder du ikke op med synd? Du kan sejre, hvis du vil samarbejde med Gud. Kristi løfte er sikkert. Han forpligter sig til at udfylde posten som personlig Talsmand og siger: “Jeg vil bede Faderen.” Han, som ikke kunne se mennesker udsat for evig ruin uden at udgyde sin sjæl til døden på deres vegne, vil se med medlidenhed og kærlighed på enhver, som indser, at han ikke kan frelse sig selv. Han vil ikke se på nogen vaklende bedende uden at rejse ham op. Han, som gennem sin egen forsoning tilvejebragte en uendelig fond af moralsk kraft, vil ikke undlade at anvende denne kraft på deres vegne. Vi kan tage livets stridigheder og vanskeligheder til hans fødder; for han elsker os. Alle hans ord og blikke vækker vor tillid. Han vil forme vor karakter i overensstemmelse med sin vilje, og hver dag vil vi spørge: “Herre, hvad ønsker du, at jeg skal gøre?”’ *Advent Review & Sabbath Herald*, 30. oktober, 1900.

‘At enhver, som tror på ham’

7. Hvad bør være vor respons på den kærlighed, som Gud har vist os i Kristus? Joh. 3, 16; 1, 12.

BEMÆRK: ‘Du kan sige, at du tror på Jesus, når du har en forståelse af frelsens pris. Du kan hævde dette, når du føler, at Jesus døde for dig på Golgatas grusomme kors; når du har en intelligent og forstående tro på, at hans død gør det muligt for dig at holde op med at synde og at fuldkommengøre en retfærdig karakter gennem Guds nåde, som er givet dig, der er købt ved Kristi blod. Faldne menneskers øjne kan blive salvet med øjensalven af åndelig forståelse, og de kan se sig selv, som de virkelig er, fattige, elendige, blinde og nøgne. De kan bringes dertil, hvor de indser deres behov for omvendelse til Gud og tro på vor Herre Jesus Kristus. Frelsesplanen bliver ikke påskønnet, som den burde. Man fatter eller forstår den ikke. Den betragtes helt igennem som noget dagligdags, skønt det at forene det menneskelige med det guddommelige krævede den Almægtiges indgriben.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 24. juli, 1888.

8. Hvilke eksempler viser os, hvad det betyder at tro på Jesus? Matt. 8, 5-10; 9, 27-29.

BEMÆRK: ‘Gud må tjenes af princip i stedet for af følelser. Få sejren morgen og aften for jer selv i jeres egen familie. Lad ikke jeres daglige arbejde holde jer fra dette. Tag tid til at bede, og idet I beder, tro, at Gud hører jer. Bland tro med jeres bønner. I kan ikke altid føle det umiddelbare svar; men da er det, at tro prøves. I prøves for at se, om I vil stole på Gud, om I har en levende og varig tro. “Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det.” Gå på troens smalle planke. Stol helt på Herrens løfter. Stol på Herren i mørke. Det er tiden til at have tro. Men I lader ofte

Lektie 8: 20. – 26. maj

følelser styre jer. I ser efter værdier i jer selv, når I ikke føler jer trøstet af Guds Ånd, og I bliver fortvivlet, fordi I ikke kan finde dem. I stoler ikke nok på Jesus, dyrebare Jesus. I gør ikke hans værdighed til at være alt, alt. Det allerbedste, I kan gøre, vil ikke fortjene Guds gunst. Det er Jesu værdi, der vil frelse dig, det er hans blod, der vil rense dig. Men I har nogle anstrengelser at gøre. I må for jeres del gøre, hvad I kan. Vær nidkær og omvendt jer, og så tro. Bland ikke tro og følelser sammen. De er helt forskellige. Det er op til os at udøve tro. Denne tro må vi vedblive at udøve. Tro, tro. Lad jeres tro tage fat i velsignelsen, og den vil være jeres. Jeres følelser har intet at gøre med denne tro. Når tro bringer velsignelsen til jeres hjerte, og I fryder jer ved velsignelsen, er det ikke længere tro, men følelser.' *Testimonies*, bind 1, s. 167.

‘Ikke skal fortabes’

9. Hvilket dyrebart løfte gives dem, som udøver tro på Jesus Kristus? Joh. 3, 16. Sammenlign med Joh. 10, 27-28.

BEMÆRK: ‘Herren Jesus Kristus har uendelig ømhed for dem, som han har købt med sine egne lidelser i kødet, for at de ikke skulle fortabes sammen med Djævelen og hans engle, men at han kunne gøre krav på dem som sine udvalgte. Hans kærlighed gør krav på dem – hans egen ejendom; og han ser på dem med usigelig kærlighed, og han giver sine elskede, som tror på ham, duften af sin egen retfærdighed.’ *Christian Education*, s. 146.

10. Hvilken forbindelse er der mellem ulydighed og fortabelse? 5 Mos. 9, 19-20. Sammenlign med Sal. 1, 6.

BEMÆRK: ‘I den handling at dø var Kristus ved at tilintetgøre ham, som havde dødens magt. Han udførte planen, fuldførte det arbejde, som han havde forpligtet sig til at udføre fra Adams fald. Ved at dø for en syndig verdens skyld genindsatte han det faldne menneske på betingelse af lydighed mod Guds bud til den stilling, hvorfra han var faldet som konsekvens af ulydighed. Og da han brød gravens lænker og rejste sig triumferende fra døden, besvarede han spørgsmålet: “Hvis et menneske dør, skal han leve igen?” (Job 14, 14 eng. overs.). Kristus gjorde det muligt for ethvert Adams barn gennem et liv i lydighed at overvinde synd og også rejse sig fra graven til sin arv af udødelighed, som er blevet købt med Kristi blod.’ *In Heavenly Places*, s. 44.

Lektie 8: 20. – 26. maj 'Men have evigt liv'

11. Hvilken vidunderlig udsigt venter dem, som tror på Jesus? Joh. 3, 16; Rom. 6, 22.

BEMÆRK: 'Vil du gerne komme til at ligne det guddommelige billede? Vil du gerne drikke af det vand, som Kristus vil give dig, som vil være et kildespring til evigt liv i dig? Vil du gerne bære frugt til Guds herlighed? Vil du gerne vederkvæge andre? Så gransk Skrifterne med et hjerte, der hungrer efter livets brød, Guds ord, og lev ved hvert ord, der udgår af Guds mund. Din sjæls helliggørelse og retfærdighed vil være resultatet af tro på Guds ord, som leder til lydighed mod dets befalinger. Lad Guds ord være for dig som Guds røst, der vejleder dig og siger: "Her er vejen, I skal gå!" Es. 30, 21. Kristus bad: "Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed." Joh. 17, 17.' *The Faith I Live By*, s. 21.

12. Hvilken forbindelse er der mellem evigt liv og lydighed? Matt. 19, 16-19.

BEMÆRK: 'Kristus gør ikke lovens fordringer mindre. I ord, som ikke kan misforstås, fremholder han lydighed mod den som betingelsen for at opnå det evige liv – den samme betingelse, som blev krævet af Adam før faldet. Herren fordrer ikke mindre af nogen nu, end han fordrer af mennesket i paradiset; han fordrer fuldkommen lydighed, en uplettet retfærdighed. De fordringer, som Gud stiller under nådens pagt, er ligeså omfattende som de fordringer, han stillede til mennesket i Eden. Han fordrer, at vi skal leve i harmoni med Guds lov, som er hellig, retfærdig og god.' *Kristi Lignelser*, s. 391.

13. Hvordan er en sådan lydighed mulig? 2 Kor. 10, 5; Rom. 8, 26-32.

BEMÆRK: 'Ved sin fuldkommen lydighed har han gjort det muligt for ethvert menneske at lyde Guds bud. Når vi overgiver os til Kristus, forenes vort hjerte med hans hjerte, viljen smelter sammen med hans vilje, sindet bliver ét med hans sind, tanken tages fangen af ham, og vi lever hans liv. Dette er at være klædt med hans retfærdigheds klædebon. Når så Herren ser på os, ser han ikke figenbladsklædningen, ikke syndens nøgenhed og vanskabthed, men sit eget retfærdigheds klædebon, som er fuldkommen lydighed mod Jehovas lov.' *Kristi Lignelser*, ss. 311-312.

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

‘Gå derfor hen’

UDENADSVERS: ‘Og han sagde til dem: “Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.’ Mark. 16, 15-16.

STUDIEHJÆLP: *I Mesterens Tjeneste*, ss. 11 - 18.

Indledning

‘Menigheden er den hjælp, Gud har anvist til menneskers frelse. Den blev oprettet for at tjene, og det er dens opgave at bringe evangeliet ud i verden. Fra den første begyndelse har det været Guds hensigt, at hans fylde og hans fuldkommenhed gennem hans menighed skulle genspejles for verden. Menighedens medlemmer, de, som han har kaldt ud af mørket ind i sit vidunderlige lys, skal være vidner om hans herlighed. Menigheden er det sted, hvor Kristi nådes rigdomme opbevares, og ved hjælp af menigheden skal Guds kærligheds endelige og fulde udfoldelse åbenbares, selv for “magterne og myndighederne i den himmelske verden.” Ef. 3, 10.’ *Mesterens Tjeneste*, s. 11.

‘I er mine vidner’

- 1. Hvad var Kristi hensigt med at stifte en menighed på jorden? Matt. 28, 19-20.**

BEMÆRK: ‘Kristi menighed er Guds udvalgte redskab til menneskenes frelse. Dens mission er at forkynde evangeliet i verden, og denne pligt påhviler alle kristne. Enhver bør benytte sine bedste evner og enhver anledning til at udføre det hverv, Frelseren har betroet ham. Kristi kærlighed, som er åbenbaret for os, gør os til alles skyldnere, som ikke kender ham. Gud har givet os lyset, ikke for os selv alene, men for at vi skal bringe det videre til andre.’ *Vejen til Kristus*, s. 81.

- 2. Hvor vidtrækkende skal menighedens arbejde være? Matt. 24, 14; ApG. 1, 8. Sammenlign med ApG. 13, 47.**

BEMÆRK: ‘Om de, der følger Kristus, ret forstod deres pligt, ville der være mange tusinder for hver en, der nu er, som forkynder evangeliet i hedenske lande. Og alle, der ikke personlig kan deltage i denne gerning, ville støtte den med deres midler, deres interesse og deres bønner, og der ville også blive udført langt mere ihærdigt arbejde, end tilfældet er, for sjæle i kristne lande. Vi behøver ikke at rejse til

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

hedenske lande eller forlade hjemmets snævre kreds for at virke for Kristus, hvis det er dér, pligten kalder os. Vi kan virke i hjemmet, i menigheden, blandt vore omgivelser og dem, vi har forretningsforbindelser med.' *Kristi Lignelser*, ss. 81-82.

'I skal modtage kraft'

- 3. Hvilket løfte om guddommelig hjælp er givet for at hjælpe menigheden med dens opgave? ApG. 1, 8. Sammenlign med Lukas 24, 49.**

BEMÆRK: 'Ethvert individ må indse sit eget behov. Hjertet må være tomt for enhver besmittelse og renses, så Ånden kan bo dér. Det var ved at bekende deres synder og forlade dem, ved alvorlig bøn og helligelse af sig selv til Gud, at de første disciple forberedte sig selv for udgydelsen af Helligånden på pinsedagen. Det samme arbejde, bare i større grad, må gøres nu. Det er Gud, som påbegyndte arbejdet, og han vil fuldføre sit arbejde og gøre mennesket fuldkomment i Jesus Kristus. Men den nåde, som tidligregnen repræsenterer, må på ingen måde forsømmes. Det er kun dem, der lever op til det lys, de har fået, der vil modtage større lys. Medmindre vi dagligt vokser i udøvelsen af de kristne dyder, vil vi ikke genkende Helligåndens tilkendegivelser i sildigregnen. Den kan falde på hjerter omkring os, men vi vil ikke vide det eller modtage den.' *Testimonies to Ministers*, s. 507.

- 4. Hvordan beskrives menighedens tilstand, da de ventede på den lovede kraft? ApG. 2, 1.**

BEMÆRK: 'Hemmeligheden ved vor fremgang i Guds værk ligger i medlemmernes harmoniske samarbejde. Der må være en koncentreret aktion. Enhver, som er medlem af Kristi menighed, må gøre sin del i Guds værk efter de evner, Gud har givet ham. Vi må slutte os sammen over for alle hindringer og vanskeligheder og med ét sind stå skulder ved skulder. Hvis de kristne ville optræde samlet og gå fremad alle som én under én magts ledelse for at udføre én hensigt, ville de ryste verden.' *I Mesterens Tjeneste*, s. 92.

'Han...bortførte fanger og gav menneskene gaver'

- 5. Hvilke gaver gav Herren sit folk, så menigheden kunne være i stand til at fuldføre sit arbejde? 1 Kor. 12, 8-11.**

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

BEMÆRK: 'I dag er den specielle udgydelse af guddommelig nåde og kraft ikke mindre nødvendig for menigheden end på apostlenes tid. Gud vil i dag udruste mænd og kvinder med kraft fra oven, ligesom han udrustede dem, som lyttede til frelsens ord på pinsedagen. Selv i denne time er hans Ånd og nåde for alle dem, som behøver dem og vil tage ham på hans ord. Gaverne er allerede vores i Kristus, men den virkelige besiddelse af dem afhænger af vores modtagelse af Guds Ånd. Hvis de er knyttet til Kristus, hvis Åndens gaver er deres, vil den fattigste og mest uvidende af hans disciple have en sådan kraft, som vil påvirke hjerter. Gud gør dem til kanaler for udøvelsen af den højeste indflydelse i universet.' *The Faith I Live By*, s. 292.

6. Hvad var formålet med disse åndelige gaver? Ef. 4, 12-16.

BEMÆRK: 'Forskellige gaver gives til forskellige personer, så arbejderne kan føle deres behov for hinanden. Gud giver disse gaver, og de bruges i hans tjeneste, ikke for at forherlige ejeren, men for at opløfte verdens Genløser. De skal bruges til bedste for hele menneskeheden ved at repræsentere sandheden, ikke ved at fortælle en løgn... I ethvert ord og enhver handling vil venlighed og kærlighed blive åbenbart; og idet enhver arbejder trofast udfylder sin betroede stilling, vil Kristi bøn for enheden blandt hans efterfølgere blive besvaret, og verden vil vide, at disse er hans disciple.' *Signs of the Times*, 15. marts, 1910.

'De drog omkring og forkyndte evangeliets ord'

7. Hvilket eksempel er vi givet på Filip's opfyldelse af missionsbefalingen? ApG. 8, 5-8. 26-40.

BEMÆRK: 'Filip forlod Jerusalem og forkyndte en opstanden Genløser i Samaria. Mange troede og modtog kristen dåb. Filip's forkyndelse blev ledsaget af så stor fremgang, og så mange blev samlet ind i Kristi fold, at han til sidst sendte bud til Jerusalem om hjælp. Nu fornemmede disciplene, hvad Kristus mente, da han sagde: "I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.'" *Sketches from the life of Paul*, s. 39.

'[Gud] kaldte Filip fra sin fremgangsrige gerning i Samaria til at krydse ørkenen og gå til Gaza og arbejde for en enkelt søgende sjæl. Den beredvillighed med hvilken hofmanden tog imod evangeliet og handlede i overensstemmelse med dets lære, burde være en lektie for os. Det er Guds vilje, at vi skal være hurtige til at tage imod og bekende Kristus, hurtige til at adlyde ham og til at besvare pligtens kald. Hofmanden var en mand af godt ry og som besad en høj og ansvarsfuld stilling. Gennem hans omvendelse blev evangeliet bragt til Ætiopien, og mange dér tog

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

imod Kristus og kom ud fra hedenskabets mørke til kristendommens klare lys.’ *Spirit of Prophecy*, bind 3, s. 305.

8. Hvilke andre eksempler på trofast kristen tjeneste bliver vi vist? ApG. 18, 24-26.

BEMÆRK: ‘Akvila og Priskilla havde ikke fået kald til at give al deres tid til evangeliets forkyndelse, men alligevel blev disse ydmyge arbejdere brugt af Gud til at vise Apollos sandhedens vej tydeligere. Herren benytter forskellige menneskers medvirken for at nå sit mål og mens nogle med særlige evner udvælges til at ofre al deres kraft på arbejdet med at undervise og prædike evangeliet, så er der mange andre, der aldrig er blevet ordineret ved håndspålæggelse, men som er kaldede til at yde en vigtig indsats for at frelse sjæle.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 188.

‘Menigheden i dit hus’

9. Hvilke billeder har vi fået om den måde, den første menighed udviklede sig på? Rom. 16, 3-5; Kol. 4, 15; Filemon 1-2.

BEMÆRK: ‘Jeg vil opmuntre dem, som kommer sammen i små grupper for at tilbede Gud. Brødre og søstre, vær ikke modløse, fordi I er så få. Det træ, som står alene ude på sletten, strækker sine rødder dybere ned i jorden, spreder sine grene videre ud til siderne og vokser stærkere og mere symmetrisk, når det kæmper alene mod stormene og fryder sig over solskinnet. Sådan er det også med den kristne, som er afskåret fra omgang med andre. Han må lære at stole fuldt og helt på Gud. Han bliver stærkere og modigere for hver gang, han er i kamp. Må Herren velsigne de trætte og ensomme og gøre dem til stærke arbejdere.’ *Kraft fra det Høje*, s. 166. ‘Lad disse små grupper, som sjældent får forkyndelse, klynge sig mere fast til Jesus. Lad dem afgøre dette punkt først og fremmest, at de er villige til at vandre på den smalle, korsbærende sti, som Jesus har rejst på for dem. Lad dem derefter tilegne sig Guds løfter om guddommelig vejledning.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 27. september, 1887. ‘Lad små grupper mødes sammen for at studere Skrifterne. I vil ikke miste noget ved dette, men få meget. Guds engle vil være i jeres forsamling, og idet I spiser Livets Brød, vil I modtage åndelig sene og muskel. I vil spise, som det var, af livets trærs blade.’ *This Day With God*, s. 11.

10. Hvad mere har vi fået at vide om den måde, den første menighed udviklede sig? ApG. 2, 42. 44-47.

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

BEMÆRK: ‘Enhver kristen så i sin broder det guddommelige billede på godhed og kærlighed. De var alle ét i deres ønsker. De havde alle et og samme mål for øje. Alles hjerter slog i harmoni. De troendes største længsel var at åbenbare Kristi karakter og at arbejde for hans riges udbredelse. “Og hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde ét hjerte og én sjæl.”... Kristi Ånd bevægede hele menigheden og sammensmeltede alle til ét; thi de havde fundet den kostelige perle. Sådanne scener vil man atter en gang bevidne, og det med end større kraft. Helligåndens udgydelse på pinsefesten var den tidlige regn; men den sildige regn vil blive meget rigere og overflødige. Ånden venter på, at vi skal bede om og modtage den. Kristus skal atter åbenbares i sin fylde ved Helligåndens kraft.’ *Kristi Lignelser*, s. 120.

‘Fra sejr til sejr’

11. Hvilke profetiske billeder har vi fået om den første menighed? Åb. 2, 1-3, 6, 2.

BEMÆRK: ‘Giv på ingen måde nogen ære til dig selv. Arbejd ikke med et delt sind ved at prøve på at tjene Gud og selvet på samme tid. Hold selvet ude af syne. Lad dine ord lede de trætte og dem, som er tyngede af byrder, til at bære deres byrder til Jesus. Arbejd, som om du ser ham, som står ved din højre hånd og er klar til at give dig sin virkeevne og uendelig kraft i ethvert nødstilfælde. Herren er din rådgiver, din vejleder, din frelses banebryder. Han foran dit ansigt fra sejr til sejr.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 29. december, 1904.

12. Hvilket problem opstod i den første menighed? Åb. 2, 4-5.

BEMÆRK: ‘Lad os ikke glemme, at når aktiviteten forøges og det lykkes for os at udføre det foreliggende arbejde på en fremgangsrig måde, så er der fare for, at vi sætter vor lid til menneskelige planer og metoder. Der vil være en tilbøjelighed til at bede mindre og have mindre tro. Vi vil stå i fare for at miste erkendelsen af vor afhængighed af Gud, som alene kan få vort arbejde til at lykkes.’ *I Mesterens Tjeneste*, s. 118.

‘Som medlemmer af Guds levnings menighed må vi bede med fast tro om kærlighedens nådes gave. Kærligheden er lovens opfyldelse og åbenbares alt for lidt blandt dem, som der har skinnet stort lys på. Ægte religion er liv og lys for enhver troende. De kristne dyrer gives ikke som smykker for at vinde beundring, men som talenter, der skal bruges til at udføre et arbejde for Gud.’ *Bible Training School*, 1. juni, 1903.

Lektie 9: 27. maj – 2. juni

‘Det er vort arbejde at kende vore særlige fejl og synder, som forårsager mørke og åndelig svaghed og udslukkede vor første kærlighed. Er det verdslighed? Er det selviskhed? Er det kærlighed til selvophøjelse? Er det stræben efter at være den første? Er det sanselighedens synd, som er meget aktiv? Er det nikolaiternes synd, at forvandle Guds nåde til begærlighed? Er det misbrug af stort lys og muligheder og privilegier, at prale af visdom og religiøs kundskab, mens livet og karakteren er inkonsekvent og umoralsk? Lige meget hvad det er, som er blevet næret og opdyrket, indtil det er blevet stærkt og overvældende, må du udøve afgjorte anstrengelser for at sejre, ellers vil du gå fortabt.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 7. juni, 1887.

Lektie 10: 3. – 9. juni

‘Evangeliets sandhed’

UDENADSVERS: ‘Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så for græker.’ Rom. 1, 16.

STUDIEHJÆLP: *Vejen til Kristus*, kap. 7.

Indledning

‘Indflydelsen af et evangelisk håb vil ikke lede synderen til at betragte Kristi frelse som et spørgsmål om fri nåde, mens han fortsætter med at leve i overtrædelse af Guds lov. Når sandhedens lys oprinder i hans sind, og han fuldt ud forstår Guds krav og indser omfanget af sine overtrædelser, vil han reformere sine veje og blive loyal mod Gud ved den styrke, som han har fået af sin Frelser, og leve et nyt og renere liv. “Enhver, der bliver i ham,” siger Johannes, “synder ikke; enhver, der synder, har hverken set ham eller kendt ham.”’ *Signs of the Times*, 25. februar, 1897.

‘Dette evangelium...skal prædikes’

1. Hvilken befaling gav Kristus sin menighed? Matt. 24, 14.

BEMÆRK: ‘At forkynde evangeliet er ikke blevet overladt til engle, men til mennesker. Hellige engle har haft det hverv at lede dette forkynderarbejde og at stå i spidsen for de store bevægelser til menneskenes frelse, men selve forkyndelsen af evangeliet er blevet overladt til Kristi tjenere på jorden.’ *Den Store Strid*, s. 276.

2. Hvordan definerer Bibelen evangeliet? Rom. 1, 16.

BEMÆRK: ‘Det virkelige formål med evangeliet er at udvikle suveræn, helliggjort kærlighed i mennesker til Gud og uselvisk kærlighed til hinanden. Denne kærlighed er ikke en ustadig impuls; den er ikke bare udøvelsen af godgørenhed eller menneskekærlighed; den er frugten af et hjerte, der er rensset fra al besmittelse. Gud kundgjorde evangeliet for at løfte mennesker fra synd til retfærdighed. Den, som tager imod evangeliet, rækker konstant ud efter det guddommelige og tager vedholdende fat på Frelserens styrke. Hans hjerte er en bolig for Helligånden. Dag for dag forkynder han hans guddomskraft, som kaldte ham fra mørket til sit underfulde lys.’ *Loma Linda Messages*, s. 62.

Lektie 10: 3. – 9. juni

‘Menneskene kan bekende sig til at tro evangeliet, men med mindre de helliges i sandheden, nytter deres bekendelse dem intet. Dersom de ikke vinder sejr over synden, vil synden vinde sejr over dem. De torne, som er bleven afskårne, men ikke oprykkede, vil lidt efter lidt vokse op, indtil sjælen bliver aldeles overgroet.’ *Kristi Lignelser*, s. 50.

‘Og gerne vil forvanske Kristi evangelium’

3. Hvilket falsk evangelium måtte menigheden kæmpe imod? ApG. 15, 1. 5. Sammenlign med Gal. 1, 6-8; 2, 16; 2 Kor. 11, 4.

BEMÆRK: ‘Pauli mål var at forkynde den retfærdighed, som kommer af tro på Jesus Kristus. Han fremholdt den holdning, at enhver sjæl må have en ægte erfaring i denne retfærdighed. Den brændende iver i Pauli hjerte tvang ham til at give budskabet. Han forsikrede om sin egen tro på det budskab, han gav, og Helligånden ledsagede hans ord med overbevisende kraft... De, som arbejder i Guds værk i dag vil møde netop sådanne prøvelser, som Paulus udholdt i sit virke. Ved samme pralende og bedragende gerning vil Satan søge at drage omvendte fra troen. Der vil komme teorier ind, som det ikke vil være klogt for os at have med at gøre. Satan er en snedig arbejder, og han vil bringe underfundige vildfarelser for at formørke og forvirre sindet og oprykke frelsens lære. De, som ikke tager imod Guds ord, ligesom det står, vil blive fanget i hans fælde. I dag trænger vi til at tale sandheden med hellig frimodighed. Hans folk skal i denne tid høre det vidnesbyrd, som blev givet den første menighed af Herrens budbringer: “Men om så vi selv eller en engel fra himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han!” (Gal. 1, 8).’ *Manuscript Releases*, bind 7, ss. 356-357.

4. Hvilket modsættende ‘evangelium’ var også et problem i den første menighed? Åb. 2, 6. 15.

BEMÆRK: ‘Der bliver nu i stor udstrækning undervist i den lære, at Kristi evangelium har sat Guds lov ud af kraft; at ved at “tro” bliver vi sat fri fra nødvendigheden af at være ordets gørere. Men dette er nikolaiternes lære, som Kristus strengt fordømte.’ *Bibel Echo*, 8. Februar, 1897.

‘De, som underviser i denne lære i dag, har meget at sige angående tro og Kristi retfærdighed; men de fordrejer sandheden og får den til at tjene vildfarelsens sag. De erklærer, at vi kun skal tro på Jesus Kristus, og at tro er tilstrækkelig; at Kristi retfærdighed skal være synderens legitimation; at denne tilregnede retfærdighed opfylder loven for os; og at vi ikke er forpligtede til at adlyde Guds lov. Denne

Lektie 10: 3. – 9. juni

gruppe hævder, at Kristus kom for at frelse syndere, og at han har frelst dem. “Jeg er frelst,” gentager de om og om igen. Men er de frelst, mens de overtræder Jehovas lov? Nej, for Kristi retfærdigheds klædning er ikke en kappe for overtrædelse. En sådan lære er et stort bedrag.’ *Signs of the Times*, 25. februar, 1897.

‘Frelses ved hans liv’

5. Hvordan forklarede Paulus hensigten med Kristi død? Rom. 5, 10a.

BEMÆRK: ‘Det ville være godt for os, hvis vi altid kunne huske Golgata, hvor Jesus bar den frygtelige byrde af verdens synder. Hør ham udbryde i sin døende smerte: “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” og husk på, at han udholdt, at hans Fader skjulte sit ansigt, så at han ikke i al evighed skulle skjule sit ansigt for det faldne menneske. Han udholdt skam, grusom piskning, fornærmelse og hån, så vi kunne blive forliget med Gud og befries fra endeløs død. Hvis vort sind dvæler ved disse emner, vil vor samtale være i himmelen, hvorfra vi ser efter vor Frelser, og selv tomme tanker vil synes at være malplaceret.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 17. juni, 1884.

6. Hvordan kommer frelsen til os? Rom. 5, 10b.

BEMÆRK: ‘Evangeliet er Guds kraft og visdom, hvis det bliver rigtigt repræsenteret af dem, som hævder at være kristne. Kristus, korsfæstet for vore synder, burde ydmyge enhver sjæl i hans egne øjne foran Gud. Kristus, opstået fra de døde, steget op til det høje, vor levende mellemmand for Guds åsyn, er frelsens videnskab, som vi behøver at lære og undervise børn og unge. Kristus sagde: “Jeg helliger mig selv, for at de også må være helliggjorte.” Dette er arbejdet, som altid påhviler enhver lærer.’ *Counsels on Sabbath School Work*, s. 124.

‘Hvor forsigtig er Herren Jesus ikke med ikke at give anledning for en sjæl til at blive mismodig. Hvordan afskærmer han ikke sjælen fra Satans frygtelige angreb. Hvis vi gennem mange fristelser bliver lokket eller bedraget ind i synd, vender han sig ikke bort fra os og efterlader os til at dø. Nej, nej, sådan er vor Frelser ikke. Kristus beder for os. Han blev fristet i alle punkter, ligesom vi bliver; og idet han er blevet fristet, ved han, hvordan han skal hjælpe dem, som er fristet. Vor korsfæstede Herre beder for os for sin Faders åsyn ved nådens trone. Vi kan påkalde os hans sonende offer for vor tilgivelse, vor retfærdiggørelse og vor helliggørelse. Det slagtede Lam er vort eneste håb. Vor tro ser hen til ham og tager fat på ham, som den eneste, der kan frelse til det yderste, og duften af det tilstrækkelige offer modtages af Faderen. Kristus har fået al magt i himmelen og på jorden, og alt er muligt for ham, som tror. Kristi herlighed er beskæftiget med vor

Lektie 10: 3. – 9. juni

fremgang. Han har en fælles interesse med alle mennesker. Han er vor medlidende Frelser.' *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 1. september, 1891.

‘Nej, langtfra!’

7. Hvordan udtrykker Paulus sin afsky for den lære, at kristne kan fortsætte i synd? Rom. 6, 1-2.

BEMÆRK: ‘Kristus har betalt alt, som mennesket fra begyndelsen af sit liv skylder Gud. Synd er overtrædelse af loven, og gennem Kristus skal mennesket nu vise fuldkommen lydighed mod denne lov. Gennem sin retfærdighed af aktiv lydighed klæder Kristus mig med sin retfærdighed, for at jeg ikke skal fortsætte i synd, men fuldkommengøre en karakter efter Kristi billede.’ *The Home Missionary*, 1. november, 1897.

8. Hvad vil være beviset på frelsens virke i den kristnes liv? 1 Joh. 3, 5-6.

BEMÆRK: ‘Den del, mennesket må udføre i sjælens frelse, er at tro på Jesus Kristus som en fuldkommen Genløser, ikke for et hvilket som helst andet menneske, men for sig selv. Kristus tilregner sin fuldkommenhed og retfærdighed den troende synder, når han ikke fortsætter i synd, men vender sig fra overtrædelse til lydighed mod budene. Mens Gud kan være retfærdig og dog retfærdiggøre synderen gennem Kristi fortjenester, kan intet menneske dække sin sjæl med Kristi retfærdigheds klædning, mens han praktiserer kendte synder eller forsømmer kendte pligter.’ *The Faith I Live By*, s.115.

‘Et folk, der bærer dets frugter’

9. Hvorfor forkastede Gud det jødiske folk? Matt. 21, 43. (Læs vers 33-41.)

BEMÆRK: ‘Gud havde ved sin Søn søgt efter frugt, men havde ikke fundet nogen. Den israelitiske nation gjorde jorden unyttig. Selve dens eksistens var en forbandelse; thi den optog den plads i vingården, som et frugtbart træ kunne have indtaget. Den berøvede verden den velsignelse, som det var Guds hensigt at give. Israelitterne havde misrepræsenteret Gud blandt folkene. De var ikke alene unyttige, men en stor hindring. Deres religion var i høj grad vildledende og bragte fordærvelse i stedet for frelse.’ *Kristi Lignelser*, s. 215.

Lektie 10: 3. – 9. juni

10. Hvilken frugt vil Ånden frembringe i deres liv, som adlyder evangeliet? Gal. 5, 22-23. Sammenlign med Joh. 15, 1-8.

BEMÆRK: ‘Ingen vækst eller frugtbarhed kan vise sig i nogens liv, som blot er optaget af sig selv. Dersom du har taget imod Kristus som en personlig Frelser, må du glemme dig selv og forsøge at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed, fortæl andre om hans godhed. Udfør enhver pligt, som kommer i din vej. Bær andre sjæles byrde på dit hjerte, og søg ved ethvert middel, som står til din rådighed, at frelse de fortabte. Når du modtager Kristi Ånd – den Ånd, som åbenbarer sig i uegennyttig kærlighed og arbejde for andres frelse, da vil du vokse og bære frugt. Åndens stadige iboen vil modne din karakter. Din tro vil tiltage, din erfaring vil blive dybere og din kærlighed mere fuldkommen. Du vil stedse mere fuldkomment afspejle Kristi billede i alt, hvad der er rent, ædelt og elskeligt. “Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtomdighed, afholdenhed.” Gal. 5, 22-23. Denne frugt kan aldrig forgå, men vil frembringe en høst til evigt liv.’ *Kristi Lignelser*, ss. 67-68.

‘Enhver skabning under himmelen’

11. Hvor fremgangsrig var den første menighed til at forkynde evangeliet? Kol. 1, 23. Sammenlign med ApG. 8, 4.

BEMÆRK: “Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!” Igen og igen bliver ordene gentaget, så de ikke mister deres betydning. Himmelenes lys skulle skinne på alle skabninger under himmelen, høje eller lave, rige eller fattige, i klare, stærke stråler. Disciplene skulle være deres Genløseres medarbejdere i arbejdet med at frelse verden. Kristus forsikrede dem: “Mig er givet al magt i himmelen og jorden.” De skulle gå frem i hans navn, og han lovede dem sin Ånds hjælp. Han lagde ikke en enkel og nem sti foran dem. De skulle tage del i hans lidelser. Men han fortalte dem om den arv, de ville få. Hvis de blev forenet med hinanden og med ham, ville hans retfærdighed skinne på dem og fra dem til en verden, der konstant vokser i ondskab.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 15. marts, 1898.

12. Hvordan bliver dette fremgangsrige arbejde skildret i profetien? Åb. 6, 2.

BEMÆRK: ‘Og hvilke rige forsikringer er ikke givet de trofaste, til dem, som forbliver tro mod deres loyalitet over for himmelens Gud! “Så sandt I bliver i troen, grundfæstede og faste,” lyder løftet, “uden at lade jer røkke fra det håb, der skænkes i det evangelium, I har hørt, og som er prædiken for enhver skabning under

Lektie 10: 3. – 9. juni

himmelen,” vil Genløseren “fremstille jer hellige og uden dadel og anklage” for sin Faders åsyn i herlighedens rige. Vidunderlige, vidunderlige forsikring! Hvor opmuntrende er i sandhed ikke den kristnes håb! Der er intet i denne verden, der kan sammenlignes med den belønning, som er sat foran dem, som ikke vil lade sig rokke fra evangeliets håb.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 4. oktober, 1906.

Lektie 11: 10. – 16. juni

‘Kvinden flygtede ud i ørkenen’

UDENADSVERS: ‘Højt skal en sådan bo, hans værn skal klippeborge være; han får sit brød, og vand er ham sikret.’ Es. 33, 16.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Strid*, kap. 4.

Indledning

‘En af hovedårsagerne til den sande menigheds udskillelse fra Rom var romerkirkens had til den bibelske sabbat. Pavedømmet kastede sandheden til jorden, som det var forudsagt i profetien. Guds lov blev trådt under fod, mens menneskelige traditioner og skikke blev ophøjet. De kirker, som pavedømmet havde magten over, blev på et tidligt tidspunkt tvunget til at ære søndagen som helligdag. Midt i tidens vildfarelser og overtro blev mange, selv blandt Guds trofaste folk, så forvirrede, at de undlod at arbejde om søndagen, selv om de helligholdt sabbatten. Men pavedømmets ledere var stadig ikke tilfredse. De forlangte ikke blot, at søndagen skulle helligholdes, men at sabbatten skulle vanhelliges, og fordømte i de kraftigste vendinger de mennesker, der vovede at vise ærbødighed for denne dag. Man kunne kun adlyde Guds lov uforstyrret ved at flygte for Roms magt.’ *Den Store Strid*, s. 55.

‘Du bor dér, hvor Satans trone står’

1. **Hvordan bliver de romerske herskeres forfølgelse af menigheden af skildret i profetien? Åb. 2, 8-11.**

BEMÆRK: ‘Tusinder af Kristi efterfølgere, mænd, kvinder og børn, blev dræbt på den mest grusomme måde. Nogle blev korsfæstet, andre dækket med vilde dyrs skind og revet i stykker af hunde, andre blev klædt i klæder af let antændeligt materiale og sat ild til om natten for at oplyse Vatikanets cirkus og Neros forlystelsesparker. Således underholdt dette monster i menneskelig skikkelse offentligheden ved at udstille sine ofre i deres døende kvaler, mens han selv stod ved siden af og frydede sig gevaldigt over deres elendighed. Degraderede og forhærdede som romerne var, og så bitter som deres fordom mod de kristne var, vakte den konstante gentagelse af disse skrækkelige, kvalmende scener selv deres medfølelse.’ *Sketches from the Life of Paul*, s. 303.

2. **Hvilken tilbagegang i menighedens åndelige tilstand fandt sted i perioden efter forfølgelserne? Åb. 2, 14-16.**

Lektie 11: 10. – 16. juni

BEMÆRK: ‘Lidt efter lidt øvede “lovløshedens hemmelighed” sin forførende og gudsbespottelige gerning. Til at begynde med foregik det i det skjulte, men efterhånden som den tog til i styrke og fik kontrol over menneskenes sind, arbejdede den mere åbenlyst. Hedenske skikke trængte næsten umærkeligt ind i den kristne kirke. Tilbøjeligheden til at gå på akkord blev for en tid modarbejdet af de heftige forfølgelser, som menigheden blev udsat for under hedenskabet; men da forfølgelsen ophørte, og kristendommen fandt vej op til kongernes hoffer og ind i de kongelige slotte, ombyttede den Kristi og apostlenes beskedenhed og ydmyghed med de hedenske præsters og herskeres stolthed og pragt, og de erstattede Guds befalinger med menneskelige teorier og traditioner. Konstantins såkaldte omvendelse i begyndelsen af det fjerde århundrede vakte megen glæde, og nu trådte verden ind i kirken iført en foregiven retfærdigheds kappe. Fra nu af bredte fordærvelsen sig hurtigt. Hedenskabet sejrede, da den så ud til at være besejret. Hedenskabets ånd beherskede kirken, dens lære, ceremonier og overtro blev gjort til en del af Kristi bekendende efterfølgeres tro og gudstjeneste.’ *Den Store Strid*, s. 41.

‘Jeg lægger ingen ny byrde på jer’

3. Hvordan profeterede Paulus om den frafaldne kristendoms opståen? 2 Tess. 2, 3-4.

BEMÆRK: ‘Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom førte til udviklingen af det lovløshedens menneske, der omtales i profetien som den magt, der sætter sig op imod og ophøjer sig over Gud. Dette gigantiske falske religionssystem er et mesterværk fra den Ondes hånd - et vidnesbyrd om hans bestræbelser for at anbringe sig selv på tronen for at styre jorden i overensstemmelse med sin vilje. Satan forsøgte engang at slutte forlig med Kristus. Han opsøgte Guds Søn i ørkenen, viste ham alle verdens riger og deres herlighed og tilbød at give ham det alt sammen, hvis han blot ville anerkende mørkets fyrstes overhøjhed. Kristus afviste den formastelige frister og tvang ham til at forsvinde; men Satan har større held med sig, når han benytter de samme fristelser over for mennesket. For at opnå verdslige fordele og verdslig ære lod kirken sig forlede til at skaffe sig jordens store mænds gunst og støtte, og da den derved havde forkastet Kristus, lod den sig påvirke til at vise Satans repræsentant - biskoppen i Rom - lydighed. Det er en af de vigtigste læresætninger i den romerskkatolske kirke, at paven er det synlige overhoved for Kristi kirke på jorden, og at han er udrustet med den øverste myndighed over biskopper og præster i alle dele af verden. Men man går endnu videre: Man har givet paven selve Guddommens titler. Han er blevet kaldt “Gud Herren Paven” og er blevet erklæret for ufejlbarlig. Han forlanger at blive hyldet af alle mennesker. Satan stiller det samme krav gennem romerkirken,

Lektie 11: 10. – 16. juni

som han stillede i ørkenen, og store skarer bringer ham deres hyldest.' *Den Store Strid*, ss. 41-42.

4. Hvad var menigheden tvunget til at gøre, da forfølgelsen begyndte igen? Åb. 12, 6. 14.

BEMÆRK: 'De kristne blev tvunget til at træffe valget imellem at gå på akkord med retten og gå ind for de pavelige ceremonier og den pavelige gudsdyrkelse eller at hensygne i fængslerne, lide døden på pinebænken, på bålet eller falde for bøddelens økse. Nu gik Jesu ord i opfyldelse: "I skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner, og nogle af jer skal de slå ihjel. Og I skal blive hadet af alle for mit navns skyld." Luk. 21, 16-17. De trofaste blev udsat for heftigere forfølgelser end nogen sinde tidligere, og verden blev en eneste stor slagmark. I flere hundrede år måtte Kristi menighed søge tilflugt på ensomme og ukendte steder. Profeten siger herom: "Kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at man dér skal sørge for hende et tusinde to hundrede og tresindstyve dage." Åb. 12, 6.' *Den Store Strid*, ss. 45-46.

'Hold fast, indtil jeg kommer'

5. Med hvilke opmuntrende ord henvendte Herren sig til menigheden i denne forfølgelsestid? Åb. 2, 24-25.

BEMÆRK: 'Sandhedens lys kunne dog ikke slukkes fuldstændig i det mørke, som indhyllede jorden i den lange periode, pavedømmet havde magten. Gud har haft sine vidner i alle tidsperioder - mennesker, der troede på Kristus som den eneste mellemmand mellem Gud og mennesket og betragtede Bibelen som den eneste rettesnor i livet og helligholdt den sande sabbat. Efterslægten vil aldrig få at vide, hvor meget verden skylder disse mennesker. De blev brændemærket som kættere, deres bevæggrunde blev draget i tvivl, deres karakter blev sværtet til, deres skrifter bekæmpet, fortolket forkert eller ødelagt. Men de var urokkelige og bevarede århundrede efter århundrede troens renhed som en hellig arv til kommende slægter. Guds folks historie i de mørke århundreder, som fulgte efter Roms magtovertagelse, står skrevet i himmelen, men den har ikke fået megen plads i menneskenes historiebøger. Der findes kun få spor efter disse mennesker, når man ser bort fra deres forfølgeres anklageskrifter. Det var romerkirkens politik at bekæmpe den mindste afvigelse fra dens læresætninger og dekretter.' *Den Store Strid*, s. 52.

6. Hvordan bliver de, der døde for sandheden, skildret i profetien? Åb. 6, 9-11.

Lektie 11: 10. – 16. juni

BEMÆRK: ‘De trofaste forfulgtes råb stiger op til himmelen. Og ligesom Abels blod råbte fra jorden, er der også røster, som råber til Gud fra martyrs grave, fra havets dyb, fra bjergenes huler og fra klosterhvelvinger: “Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden? Åb. 6, 10. Da det femte segl blev brudt, så apostelen Johannes neden under alteret deres sjæle, som var myrdede for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld.’ *Herren Kommer*, 10. juli.

‘Et tusinde to hundrede og tresindstyve dage’

7. Hvor længe skulle denne forfølgelsesperiode vare? Åb. 12, 6. 14. Sammenlign med Dan. 7, 25; 12, 7; Åb. 11, 2-3; 13, 5.

BEMÆRK: Denne forfølgelsesperiode nævnes syv gange, langt oftere end nogen anden tidsprofeti i Bibelen.

‘De perioder, som nævnes her - “to og fyrretyve måneder” og “et tusinde to hundrede og tresindstyve dage” - er identiske og repræsenterer det tidsrum, i hvilket Kristi menighed skulle undertrykkes af romerkirken. De 1260 år, i hvilke paven havde magten, begyndte i 538 og måtte derfor ende i 1798. På det tidspunkt trængte en fransk hær ind i Rom og tog paven til fange, og han døde i landflygtighed. Skønt der snart efter blev valgt en ny pave, har det pavelige hierarki aldrig senere været i stand til at udøve den magt, som det tidligere havde.’ *Den Store Strid*, s. 237.

8. Hvilke begivenheder skulle indlede denne pavelige magtperiode? Dan. 7, 8. 24.

BEMÆRK: ‘Da han udsendte sit brev til Rom i 533, bemyndigede Justinian sin general Belisarius til at tilintetgøre resten af de overlevende arianske kristne i Nordafrika og Italien. Han ønskede at udslutte sine rivaler og støtte Roms biskop politisk. Dette ville gøre det muligt for ham at handle uden begrænsning i at etablere sin slags kristendom.... Østgoterne gjorde en række dumheder og blev udsluttet i 538. Ved disse taktikker blev de tre arianske kristne barbariske ‘horn’ riger – herulerne, vandalerne og østgoterne - ‘oprykket ved deres rødder’ Det ‘anderledes ... lille horn’ trådte så ind i det religiøse og politiske vakuum i vesten, og den ‘universelle’ pave blev skabt... For første gang i historien udøvede Roms biskop autoritet over alle kristne menigheder med magt til at ødelægge alle kættere.’ Hardinge, *Jesus is my Judge*, s. 149.

Lektie 11: 10. – 16. juni **‘Disse dage skal afkortes’**

9. Hvordan talte Jesus om denne forfølgelsesperiode? Matt. 24, 21.

BEMÆRK: ‘Fra Jerusalems ødelæggelse gik Jesus hurtigt over til den større begivenhed, det sidste led i denne verdens histories kæde: Guds Søns genkomst i majestæt og herlighed. Mellem disse to begivenheder viste der sig tydeligt for Kristus lange århundreder med mørke tider, århundreder, der for hans menighed var mærkede med blod og tårer og kval. Disciplene kunne ikke engang tåle at se disse syner, og Jesus forbigik dem ved kun ganske kortfattet at nævne dem. Han sagde: “Thi da skal der komme en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu og heller ikke senere skal komme.’ *Den Store Mester*, s. 431.

10. Hvorfor bragte Gud denne forfølgelse til en hurtigere slutning? Matt. 24, 22.

BEMÆRK: “Og dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst, men for de udvalgte skyld skal disse dage afkortes.” Gennem mere end tusinde år skulle en forfølgelse, som verden aldrig havde set mage til, komme over Kristi efterfølgere. Millioner og atter millioner af hans trofaste vidner skulle dræbes. Hvis ikke Guds hånd havde været udrakt for at bevare hans folk, ville de alle være omkommet. “Men for de udvalgte skyld skal disse dage afkortes!” sagde han.’ *Den Store Mester*, s. 431.

‘Da Frelseren talte til disciplene på Oliebjerget, beskrev han kirkens lange trængselstid – de 1260 års pavelige forfølgelse, som han lovede skulle blive forkortet – og derefter omtalte han forskellige begivenheder, som skulle gå forud for hans genkomst, og angav det tidspunkt, på hvilket den første skulle finde sted: “I de dage, efter den trængsel, skal solen formørkes og månen ikke skinne.” Markus 13, 24. De 1260 dage (eller år) udløb i 1798. Et kvart århundrede tidligere var forfølgelserne næsten fuldstændig holdt op.’ *Herren Kommer*, 22. maj.

‘Jorden kom kvinden til hjælp’

11. Hvilken faktor bidrog til menighedens overlevelse? Åb. 12, 15-16.

BEMÆRK: Der er kun lidt enighed angående den præcise fortolkning af ‘jorden’ i denne tekst. Ellen White kommenterer det ikke. Der er enighed om, at vandene symboliserer nationer og folk (se Åb. 17, 15). Som en kommentar til Åb. 13, 11 læser vi: ‘Det dyr, der havde to horn ligesom et lam, sås “stige op af jorden.” Den

Lektie 11: 10. – 16. juni

nation, som symboliseres ved dette dyr, skal altså ikke besejre andre for selv at tage magten, men skal stige frem i et hidtil ubesat territorium, hvor den skal vokse langsomt og fredeligt op. Den kunne ikke stige op mellem den gamle verdens tæt befolkede og kæmpende riger, dette urolige hav af “folk og skarer og folkeslag og tungemål.” Den måtte søges på den vestlige halvkugle.’ *Den Store Strid*, ss. 389-390. Det synes derfor fornuftigt at fortolke ‘jorden’ i Åb. 12, 16 på samme måde som Åb. 13, 11. Det er en historisk kendsgerning, at det kun er i De Forenede Stater, at religiøs frihed blev etableret som en lovmæssig ret. Det er også en kendsgerning, at det var i Amerika, at mange fra menigheden i ørkenen søgte tilflugt. Intet sted i Europa – med dens etablerede menigheder – var fri for religiøs forfølgelse.

12. Hvad er den sande menigheds identificerende træk? Åb. 12, 17.

BEMÆRK: ‘En slående kontrast ses mellem dem, som praktiserer sandheden, og dem, som har tilsluttet sig de frafaldnes rækker. De, som følger Guds Lam, vil være ydmyge og sagtomdige. De, som fører krig mod Guds bud, vil være pralende, anklagende og lovløse i ord og handling. De er sådan, fordi de har dragens ånd og egenskaber, som var vred på kvinden og gik bort for at føre krig mod resten af hendes slægt, de, som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.’ *Second Advent Review & Sabbath Herald*, 3. maj, 1898.

‘Vi kan se ud fra dette skriftsted, at det ikke er Guds sande menighed, der fører krig mod dem, som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd. Det er dem, som tilsidesætter loven og stiller sig på dragens side og forfølger dem, som forsvarer Guds forskrifter.’ *Signs of the Times*, 22. april, 1889.

Lektie 12: 17. – 23. juni 'Hans doms time'

UDENADSVERS: 'Thi han har fastsat en dag, da han vil dømme jorderig med retfærdighed ved en mand, som han har bestemt dertil, og det har han gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde.' ApG. 17, 31.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Strid*, kap. 24.

Indledning

'Alles sag pågår i den himmelske helligdom. Dag for dag iagttager Guds engle karakterudviklingen og vejer moralsk værdi. I dommen vil spørgsmålet ikke være: Hvilken bekendelse kom du med? Men: Hvad har du gjort for mig? Hvilken frugt har du båret til min ære? Det er nu, vi skal berede os for Kongens komme.' *Signs of the Times*, 12. april, 1905.

'Du har ord for at leve'

1. **Hvordan skildrede profetien menigheden, idet den fremstod fra de lange århundreder med trængsel? Åb. 3, 1-2.**

BEMÆRK: 'Skønt man havde givet afkald på mange af Roms læresætninger, var ikke så få af dets skikke bevaret. Man forkastede pavens overhøjhed, men i stedet blev monarken ophøjet til kirkens overhoved. Inden for kirkens gudstjeneste var der stadig store afvigelser fra evangeliets renhed og enkelhed. Endnu forstod man heller ikke det store princip om religionsfrihed. Skønt de protestantiske regenter kun sjældent tog deres tilflugt til de frygtelige grusomheder, som Rom anvendte mod kætteriet, så indrømmede man ikke hvert menneske retten til at dyrke Gud efter sin egen samvittighed. Det krævedes af alle, at de skulle antage den lære og overholde den form for gudstjeneste, som var foreskrevet af statskirken. De, der havde en afvigende mening, blev i højere eller mindre grad forfulgt i de kommende århundreder.' *Den Store Strid*, s. 224.

'Under statskirkens styre var det engelske folk sunket ned i en tilstand af religiøst forfald, som næppe var til at skelne fra hedenskab. Naturfilosofi var gejstlighedens yndlingsstudium og rummede det meste af deres teologi. De højere klasser gjorde nar af fromhed og pralede af at være hævet over, hvad de kaldte dens fanatisme. De lavere klasser var groft uvidende og bytte for laster, mens kirken ikke mere havde hverken mod eller tro til at støtte sandhedens dybt sunkne sag.' *Den Store Strid*, s. 225.

2. **Hvilket middel foreslog Herren mod dette åndelig mørke? Åb. 3, 3-5.**

Lektie 12: 17. – 23. juni

BEMÆRK: ‘Da Wesley vendte hjem til England, var han ved en herrnhutisk prædikants belæring nået til en klarere forståelse af Bibelens tro. Han var blevet overbevist om, at han måtte forkaste al tillid til sine egne gerninger for at blive frelst og kun stole fuldt ud på “Guds Lam, som bærer verdens synd.” Ved et møde i hernhuttersamfundet i London blev der læst en udtalelse af Luther, som beskrev den forandring, som Guds Ånd bevirker i den troendes hjerte. Mens Wesley lyttede, tændtes troens flamme i han hjerte. “Jeg følte, hvor mit hjerte på en mærkelig måde blev varmt,” siger han. “Jeg følte, at jeg stolede på Kristus alene som min frelser, og der blev givet mig en forvisning om, at han havde borttaget *mine* synder, ja, selv *mine*, og frelst *mig* fra syndens og dødens lov.” Gennem lange år med møjsommelig og trøstesløs stræben – år med streng selvfornægtelse, selvbebrejdelser og ydmygelse – havde Wesley standhaftigt holdt fast ved sit eneste mål – at søge Gud. Nu havde han fundet ham, og han opdagede, at den nåde, som han havde kæmpet for at vinde ved bønner og faste, var en gave, der var “uden penge, uden vederlag.” *Den Store Strid*, ss. 227-228.

‘Jeg så en anden engel’

3. Hvilket budskab skulle menigheden give for at berede verden for dommen? Åb. 14, 6-7.

BEMÆRK: ‘I profetien om den første engels budskab i Åbenbaringens bogs fjortende kapitel forudsiges der en stor religiøs vækkelse under forkyndelsen af Kristi snare genkomst. Profeten så en engle flyve “midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.” “Med høj røst” forkyndte han dette budskab: “Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.” 6. og 7. vers. Det er meget betydningsfuldt, at der står, at det er en engel, der giver denne advarsel. Det har behaget den alvise Gud at symbolisere ophøjetheden af den gerning, som skulle udføres ved dette budskab, og den magt og herlighed, som skulle ledsage det, ved et himmelsk sendebuds renhed, herlighed og kraft. At engelen flyver “midt oppe under himmelen” og forkynder sit budskab “med høj røst,” samt at det skal nå ud til alle “dem, der bor på jorden,” – er et vidnesbyrd om denne bevægelses verdensomfattende karakter og den hurtighed, hvormed den går frem. Selve budskabet giver oplysning om, på hvilket tidspunkt denne bevægelse vil opstå. Det siges at være en del af et “evigt evangelium,” og det bebuder dommens begyndelse. Frelsesbudskabet er blevet forkyndt til alle tider, men dette budskab er en del af evangeliet, som først kunne forkyndes i de sidste dage, for først da kunne det siges med rette, at dommens time *var kommet.*’ *Den Store Strid*, ss. 316.

Lektie 12: 17. – 23. juni

4. Hvilket budskab skulle følge den første engels budskab? Åb. 14, 8.

BEMÆRK: ‘Den første engels budskab, som gengives i Johannes’ Åbenbarings 14. kapitel, og som meddelte timen for Guds domfældelse og formanede menneskene til at frygte og tilbede ham, skulle skærme Guds folk mod verdens fordærvelige indflydelse og få dem til at indse, at de selv var verdslige og svage i troen. Dette budskab var en advarsel fra Gud til menigheden, og hvis den havde taget det til indtægt, ville det have rettet de onder, som skilte den fra Gud. Hvis menighedsmedlemmerne havde taget imod budskabet fra himmelen og havde ydmyget deres hjerte for Herren og oprigtigt forsøgt at berede sig til at stå for hans åsyn, ville Guds Ånd og kraft være blevet åbenbaret iblandt dem. Så ville menigheden atter have fået den enighed, tro og kærlighed, som eksisterede i apostlenes dage, da de troende “havde ét hjerte og én sjæl” og “talte Guds ord med frimodighed,” og da Herren daglig “føjede ... nogle til, som lod sig frelse.” ApG. 4, 32. 31; 2, 47... Men de fleste menigheder ignorerede advarslen. Præsterne, der som “vægtere for Israels hus” burde have været de første til at tyde tegnene på Jesu komme, havde forsømt at lære sandheden af profeternes vidnesbyrd og af tidernes tegn... Det budskab, som Gud havde givet for at prøve og rense menigheden, åbenbarede kun alt for tydeligt, at der var sørgeligt mange, som satte deres lid til verden og ikke til Kristus. De bånd, som bandt dem til jorden, var stærkere end de bånd, der bandt dem til himmelen. De foretrak at lytte til den verdslige visdoms røst og ignorerede det hjerteransagende sandhedens budskab.’ *Den Store Strid*, ss. 337-338.

‘Hverken varm eller kold’

5. Hvordan skildrer profetien Guds bekendende folk i hans doms time? Åb. 3, 14-17.

BEMÆRK: Navnet ‘Laodikea’ kan oversættes til at betyde ‘et dømt folk’ eller ‘et retfærdigt folk.’ Selvom menigheden i Laodikea fremstilles som værende lunkne, er dette ikke betydningen af navnet ‘Laodikea.’

‘Mange, som bekender sig til at forvente Kristi snare komme, er i færd med at skikke sig efter verden, og de stræber mere alvorligt efter bifald fra deres omgivelser end efter yndest hos Gud. De er kolde og formelle ligesom de almindelige kirkesamfund, som de for blot en kort tid siden forlod. De ord, som tales til menigheden i Laodikea, skildrer nøjagtigt deres nuværende tilstand. Se Åb. 3, 14-20. De er hverken kolde eller varme, men lunkne. Og dersom de ikke agter på “det troværdige og sanddru vidne”s råd og med nidkærhed vender om og kommer i

Lektie 12: 17. – 23. juni

besiddelse af “guld, lutret i ilden,” “hvide klæder” og “øjensalve,” vil han udspy dem af sin mund.’ *Budskaber til Menigheden*, s. 129

6. Er menighedens tilstand i Laodikea håbløs? Åb. 3, 18-21.

BEMÆRK: ‘Guds folk [blev] fremstillet for mig i et syn, og jeg så, at de blev voldsomt rystet. Nogle bad til Gud med stærk tro og kvalfulde råb. Deres ansigter var blege og mærket af dyb sjæleangst, et vidnesbyrd om deres indvortes kamp. Fasthed og stor alvor stod udtrykt i deres ansigter, medens store sveddråber faldt fra deres pander. Nu og da oplystes deres ansigt ved beviserne på Guds velbehag, hvorefter det samme højtidelige, alvorlige, ængstelige udtryk atter bredte sig over dem.... Jeg spurgte om betydningen af den rystelse, jeg havde set, og det blev vist mig, at den ville fremkaldes af det tydelige vidnesbyrd, som indeholdtes i det sanddru vidnes råd til menigheden i Laodikea. Dette vil øve sin virkning på modtagerens hjerte og lede ham til at løfte banneret højt og fremholde den tydelige sandhed. Nogle vil ikke høre dette tydelige vidnesbyrd. De vil sætte sig op imod det, og dette vil forårsage en rystelse iblandt Guds folk. Det sanddru vidnes vidnesbyrd er ikke blevet efterlevet halvt så meget, som det burde. Det højtidelige vidnesbyrd, som afgør menighedens skæbne, er blevet agtet ringe, om ikke helt ladet ude af betragtning. Dette vidnesbyrd må bevirke en dyb omvendelse, og alle, der virkelig tager imod det, vil adlyde det og blive rensset.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 1, ss. 52-53.

‘Uden plet eller rynke’

7. Hvordan skildrer profeten Malakias dommens arbejde? Mal. 3, 1-3.

BEMÆRK: ‘Både profetien i Dan. 8, 14: “2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen!” og den første engels budskab: “Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet,” havde tilknytning til Kristi tjeneste i det allerhelligste, til den undersøgende retshandling, og ikke til Kristi komme, ved hvilket han skulle forløse sit folk og tilintetgøre de gudløse.... Kristus var ikke kommet til jorden, som de havde ventet, men til det allerhelligste i Guds tempel i himmelen, som forbilledet viste. Profeten Daniel skildrer hans komme til den Gamle af Dage på dette tidspunkt. “Jeg skuede videre i nattesynerne: Og se, med himmelens skyer kom én, der så ud som en menneskesøn” – han kom ikke til jorden, men - “hen til den Gamle af Dage og førtes frem for ham.” Dan. 7, 13. Profeten Malakias har også forudsagt dette komme: “Til sit tempel kommer i et nu den Herre, I søger, og pagtens engel, som I længes efter, se, han kommer, siger Hærskarers Herre.” Mal. 3, 1. Herrens komme til sit tempel skete pludselig, og hans folk havde ikke ventet det. De søgte ham ikke *dér*. De ventede, at han skulle

Lektie 12: 17. – 23. juni

komme til jorden “med flammende ild” for at bringe “straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige, og over dem, som ikke er lydige mod vor Herres Jesu evangelium. 2 Tess. 1, 8.” *Den Store Strid*, ss. 375-376.

8. Hvordan fremstilles Guds folk, når Kristus har fuldført sit rensesarbejde? Ef. 5, 26-27.

BEMÆRK: ‘Menigheden er givet “en skinnende ren linnedklædning at iføre sig,” “uden plet eller rynke.” Åb. 19, 8, Ef. 5, 27 Linnedklædning er, siger skriften, “de helliges retfærdige gerninger.” Det er Kristi retfærdighed, hans egen uplettede karakter, som meddeles alle, der tager imod ham som deres personlige Frelser.’ *Kristi Lignelser*, s. 310.

9. Hvilket valg vil mennesket blive stillet overfor i dommens time? Åb. 13, 15-17; 14, 9-12.

BEMÆRK: ‘Som de fleste protestanter har troet, fremstiller dette symbol [dyret] pavedømmet. “Dyrets billede fremstiller den form for frafalden protestantisme, som vil blive udviklet, når de protestantiske menigheder vil søge den civile magts hjælp til at håndhæve deres trossætninger. Som et tegn på den katolske kirkes autoritet citerer pavelige skribenter “selve den handling at ændre sabbatten til søndag.” Hvad er så ændringen af sabbatten andet end tegnet eller mærket på den romerskkatolske kirkes autoritet, “dyrets mærke”? Helligholdelsen af søndagen er ikke dyrets mærke endnu og vil ikke være det, før dekretet udstedes, der får mennesker til at tilbede denne afguderiske sabbat. Og det er ikke, før sagen tydeligt fremstilles for folket, og de bliver stillet overfor at vælge mellem Guds bud og menneskers bud, at de, som vælger at fortsætte i overtrædelse, vil modtage “dyrets mærke.” Når Gud sender så vigtige advarsler til mennesker, at de fremstilles som forkyndt af hellige engle, der flyver midt oppe under himmelen, kræver han, at enhver person, som er udrustet med forstand, skal give agt på budskabet.’ *The Faith I Live By*, s. 286.

‘Til den tid skal Mikael stå frem’

10. Hvordan bliver dommens konklusion annonceret i skriften? Åb. 22, 11-14.

BEMÆRK: ‘Jesus er i sit hellige tempel og vil nu modtage vore ofre, vore bønner, vor bekendelse af fejl og synder og vil tilgive alle Israels overtrædelser, for at de kan udslettes, inden han forlader helligdommen. Når Jesus forlader helligdommen,

Lektie 12: 17. – 23. juni

vil de, som er hellige og retfærdige, fremdeles blive hellige og retfærdige, for alle deres synder vil da være udslettet, og de vil blive besejlet med den levende Guds segl. Men de, som er uretfærdige og urene, vil fremdeles blive uretfærdige og urene, for da vil der ikke være en præst i helligdommen til at frembære deres ofre, deres bekendelser og deres bønner for Faderens trone. Hvad der skal gøres for at redde sjæle fra den kommende vredens storm, må derfor gøres, før Jesus forlader det allerhelligste i den himmelske helligdom.' *Budskaber til Menigheden*, s. 61.

11. Hvilken begivenhed indtræffer, når dommen er fuldendt, og hvilket løfte gives dem, hvis navne står i livets bog? Dan. 12, 1.

BEMÆRK: 'Mange indser ikke, hvad de må være for at leve for Herrens åsyn uden en ypperstepræst i helligdommen under trængselstiden. De, som modtager den levende Guds segl og beskyttes under trængselstiden, må afspejle Jesu billede fuldstændigt. Jeg så, at mange forsømte den forberedelse, der er så nødvendig, og så frem til "vederkvælgelsen" og "sildigregnen" for at gøre dem i stand til at bestå på Herrens dag og leve for hans åsyn. Åh, hvor mange jeg så i trængselstiden uden et tilflugtssted! De havde forsømt den nødvendige forberedelse, så de kunne ikke modtage vederkvælgelsen, som alle må have for at gøre dem i stand til at leve for en hellig Guds åsyn. De, som nægter at lade sig tilhugge af profeterne og undlader at rense deres sjæle ved lydighed mod hele sandheden, og som er villige til at tro, at deres tilstand er meget bedre, end den i virkeligheden er, vil nå frem til tiden, hvor plagerne falder og da se, at de behøvede at blive tilhugget og tilpasset til bygningen. Men da vil der ikke være nogen tid til at gøre det og ingen mellemmand til at tale deres sag for Faderen. Inden denne tid er den frygteligt højtidelige erklæring udstedt: "Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt.'" *Christian Experience & Teachings*, s. 112.

'Høsten er inde'

12. Med hvilket symbol fremstiller Bibelen Kristi genkomst? Markus 4, 29. Sammenlign med Åb. 14, 14-20.

BEMÆRK: "'Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtomdighed, afholdenhed.'" Gal. 5, 22-23. Denne frugt kan aldrig forgå, men vil frembringe en høst til evigt liv. "Når frugten er tjenlig, tager han straks seglen frem; thi høsten er inde." Kristus venter med længsel på at se sit billede åbenbart i sin menighed. Når Kristi karakter viser sig i al sin

Lektie 12: 17. – 23. juni

fuldkommenhed i hans eget folk, da vil han komme for at tage dem til sig.' *Kristi Lignelser*, s. 68.

13. Hvilken frugt søger Kristus efter hos sit folk? Gal. 5, 22-23. Se også Matt. 7, 17-20.

BEMÆRK: 'Den kristne er her i verden for at repræsentere Kristus, for at frelse andre sjæle. Ingen vækst eller frugtbarhed kan vise sig i nogens liv, som blot er optaget af sig selv. Dersom du har taget imod Kristus som en personlig Frelser, må du glemme dig selv og forsøge at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed, fortæl andre om hans godhed. Udfør enhver pligt, som kommer i din vej. Bær andre sjæles byrde på dit hjerte, og søg ved ethvert middel, som står til din rådighed, at frelse de fortabte. Når du modtager Kristi Ånd – den Ånd, som åbenbarer sig i uegennyttig kærlighed og arbejde for andres frelse, da vil du vokse og bære frugt. Åndens stadige iboen vil modne din karakter. Din tro vil tiltage, din erfaring vil blive dybere og din kærlighed mere fuldkommen. Du vil stedse mere fuldkomment afspejle Kristi billede i alt, hvad der er rent, ædelt og elskeligt.' *Kristi Lignelser*, ss. 67-68.

Lektie 13: 24. – 30. juni

‘Det er sket’

UDENADSVERS: ‘Og han, som sad på tronen, sagde: “Se, jeg gør alting nyt.” Og han siger: “Skriv; thi disse ord er troværdige og sande.”’ Åb. 21, 5.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Strid*, kap. 40-41.

Indledning

‘Ethvert spørgsmål om sandhed og vildfarelse i den langvarige strid er nu blevet klarlagt. Følgerne af at gøre oprør og frugterne af at tilsidesætte den guddommelige lov er blevet åbenbaret for alle skabte fornuftsvæsener. Følgerne af Satans herredømme i modsætning til Guds styre er blevet demonstreret for hele universet. Satans eget værk har fordømt ham. Det er ikke lykkedes ham at sætte en plet på Guds visdom, retfærdighed og godhed. Alle forstår, at alt, hvad Gud har foretaget under den store strid, er gjort med hans folks evige vel for øje og til bedste for alle de verdener, han har skabt. “Dine værker takker dig alle, Herre, og dine fromme lover dig.” Sal. 145, 10. Syndens historie vil i al evighed stå som et vidnesbyrd om, at alle Guds skabningers lykke er knyttet til hans lovs eksistens. Nu er alle faser i den store strid blotlagt, og hele universet, både trofaste og oprørere, erklærer som med én mund: “Retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge!”’ *Den Store Strid*, s. 591.

‘Herren selv skal stige ned’

1. **Hvordan beskrev Kristus sin genkomst? Matt. 24, 27. Sammenlign med Markus 13, 26.**

BEMÆRK: ‘Snart viser der sig i øst en lille, sort sky, som kun er halvt så stor som en mands hånd. Det er denne sky, som omgiver Frelseren, og som på afstand ser ud til at være hyldet i mørke. Guds folk ved, at dette er Menneskesønnens tegn. I højtidelig tavshed stirrer de på skyen, der kommer jorden nærmere og bliver lysere og mere strålende, indtil den er en stor, hvid sky, der forneden gløder som fortærende ild og foroven er ompændt af pagtens regnbue.’ *Den Store Strid*, s. 566.

‘Satan [får] ikke tilladelse til at efterligne Kristi genkomst. Frelseren har på dette punkt advaret sit folk mod at lade sig bedrage og har tydeligt forudsagt, hvorledes hans genkomst skal forme sig... Dette komme er det umuligt at efterligne. Det vil blive kendt overalt, og hele verden vil blive vidne dertil.’ *Den Store Strid*, s. 553.

2. **Hvordan skildrede Paulus denne scene? 1 Tess. 4, 16-17.**

Lektie 13: 24. – 30. juni

BEMÆRK: ‘Mens jorden vakler, lynene glimter og tordenen brager, kalder Guds Søn de sovende hellige frem. Han ser på de retfærdiges grave, og så løfter han sine hænder mod himmelen og råber: “Vågn, vågn, vågn, I, som sover i støvet, og stå op!” Overalt på jorden hører de døde hans stemme, og de, som hører den, skal leve. Og hele jorden giver genlyd, da den vældige menneskehær af alle nationer, stammer, tungemål og folk træder frem. De kommer fra dødens fængsel, iklædt udødelig herlighed, og de råber: “Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?!” 1 Kor. 15, 55. Og de levende retfærdige og de opstandne hellige forener deres stemmer i et fuldkomment sejrsråb.’ *Den Store Strid*, s. 569.

‘Han dømmer og kæmper med retfærdighed’

3. Hvordan så Johannes Kristi genkomst? Åb. 19, 11-16. Sammenlign med Åb. 16, 12-16.

BEMÆRK: Kristi genkomst er fra østen, bogstaveligt solopgangen. Krigen i Harmagedon er ‘Guds, den Almægtiges, store dag.’ ‘Kongerne på hele jorderige’ forener sig i krig mod himmelens hære.

‘Jesus kommer som en mægtig erobrere. Han kommer ikke som en “smerternes mand” for at drikke skammens og smertens bitre kalk, men som himmelens og jordens sejrherre, der skal dømme levende og døde. “Troværdig og sanddru” er han, og “han dømmer og kæmper med retfærdighed.” Åb. 19, 11. 14. “Og de himmelske herskare” følger ham. En talløs engleskare ledsager ham og synger lovsange med himmelsk melodi. Himmelrummet synes opfyldt af strålende skikkelser - “titusinde titusinder og tusinde tusinder.” Ingen menneskelig pen kan beskrive dette skue, ingen dødelig kan fatte dets herlighed. “Hans højhed skjuler himmelen, hans herlighed fylder jorden. Under ham er glans som ild.” Hab. 3, 3. 4. Da den levende sky kommer nærmere, ser hvert øje Livets fyrste. Ingen tornekrone vansirer nu dette hellige hoved, men herlighedens krone hviler på hans hellige pande. Hans åsyn overstråler middagssolens blændende glans. “Og på sin kappe, på sin lænd, har han et navn skrevet: KONGERNES KONGE og HERRERNES HERRE!” Åb. 19, 16.’ *Den Store Strid*, s. 566.

4. Hvordan skildres de ondes skæbne i Johannes’ profeti? Åb. 19, 17-21. Sammenlign med 2 Tess. 1, 7-8.

BEMÆRK: “Herren går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.” Es. 26, 21. “Men dette skal

Lektie 13: 24. – 30. juni

være den plage, Herren lader ramme alle de folkeslag, som drager imod Jerusalem: han lader kødet rådne på dem i levende live, øjnene rådner i deres øjenhuler og tungen i deres mund. På hin dag skal en vældig Herrens rædsel opstå iblandt dem, så de griber fat i og løfter hånd mod hverandre.” Zak. 14, 12-13. I den voldsomme kamp, som skyldes deres egne heftige lidenskaber, og under den frygtelige udgydelse af Guds ublandede harme omkommer jordens gudløse beboere - præster, regenter, undersåtter, rige og fattige, høje og lave. “Herrens slagne skal på den dag ligge fra jordens ene ende til den anden; der skal ikke holdes klage over dem, og de skal ikke sankes og jordes.” Jer. 25, 33. Ved Kristi genkomst udslettes de onde fra hele jordens overflade - de fortæres af hans munds ånde og tilintetgøres af hans herligheds lys.’ *Den Store Strid*, s. 580.

5. Hvilket løfte gav Kristus dem, som spillede en rolle i hans fordømmelse? Markus 14, 61-62. Sammenlign med Åb. 1, 7.

BEMÆRK: ‘Der står de, der spottede Kristus i hans ydmygelse. Med en frygtelig klarhed mindes de den lidende frelsers ord, da han var blevet taget i ed af ypperstepræsten og højtideligt erklærede: “Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer.” Matt. 26, 64. Nu ser de ham i hans herlighed, og de skal snart se ham sidde ved kraftens højre hånd. De, der hånedede hans påstand om at være Guds Søn, er nu stumme. Her står den hovmodige Herodes, som lo ad hans kongetitel og befalede de spotske soldater at krone ham. Her er de mænd, som med grove hænder lagde den røde kappe om hans skuldre, satte tornekrone på hans hellige pande og lagde røret, der skulle forestille et scepter, i hans modstandsløse hånd, og som bøjede sig for ham med blasfemisk spot. De mænd, som slog Livets Fyrste og spyttede på ham, vender sig nu bort fra hans gennemførende blik og forsøger at flygte for hans overvældende herlighed. De, der drev naglerne gennem hans hænder og fødder, og den soldat, som gennemførede hans side, betragter med forfærdelse og samvittighedsnag disse mærker. Med forfærdende tydelighed mindes præster og rådsherrer begivenhederne på Golgata. Gysende af gru husker de, hvorledes de med djævelsk fryd rystede på hovedet og udbrød: “Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge! Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham. Han har sat sin lid til Gud; lad ham nu udfri ham, hvis han har velbehag i ham.” Matt. 27, 42-43.’ *Den Store Strid*, s. 568.

‘De tusinde år’

6. Hvor lovede Kristus at tage sit folk hen ved sin genkomst? Joh. 14, 2-3. Sammenlign med 1 Tess. 4, 17.

Lektie 13: 24. – 30. juni

BEMÆRK: ‘Jesus er taget hen for at berede boliger for os... Jeg ser hen til disse boliger; ikke til de jordiske boliger her, for inden længe vil de falde sammen ved det store jordskælv; men de himmelske boliger, som Kristus er taget hen for at berede for de trofaste. Vi har intet hjem her; vi er kun pilgrimme og fremmede, som er på vej til et bedre land, nemlig et himmelsk. Sæt din hu til disse ting, og mens du gør dette, vil Kristus stå lige ved din side. Må Gud hjælpe os til at vinde det evige livs dyrebare velsignelse.’ *Life Sketches*, s 293.

7. Hvilket arbejde venter på Guds folk i de tusinde år? Åb. 20, 4, 1 Kor. 6, 2-3.

BEMÆRK: ‘I løbet af de tusind år, som hengår mellem den første og den anden opstandelse, får de gudløse deres dom. Apostelen Paulus lader os forstå, at denne dom vil falde efter genkomsten: “Døm derfor ikke noget før tiden, før Herren kommer, han, som skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil.” 1 Kor. 4, 5. Daniel siger, at da den Gamle af Dage kom, blev “retten ... givet den Højstes hellige.” Dan. 7, 22. På dette tidspunkt hersker de retfærdige som konger og præster for Gud. Johannes udtaler i Åbenbaringen: “Jeg så troner, og de satte sig på dem, og der blev givet dem magt til at dømme.” “De skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i tusinde år.” Åb. 20, 4, 6. På dette tidspunkt skal, som Paulus har forudsagt det, “de hellige...dømme verden.” 1 Kor. 6, 2. Sammen med Kristus skal de dømme de gudløse, sammenligne deres gerninger med lovbogen, Bibelen, og bedømme hver sag efter de gerninger, som er gjort ved legemet. Så udmåles de gudløses straf, og den indføres ved siden af deres navn i dødens bog. Også Satan og hans onde engle dømmes af Kristus og hans folk.’ *Den Store Strid*, s. 583.

8. Hvordan skildrer Bibelen Satans situation i de tusinde år? Åb. 20, 1-2.

BEMÆRK: ‘I seks tusind år har Satan fået “jorden til at bæve.” Han har gjort “verden til ørk og jævnet byer.” Og han har ikke givet “fangerne fri til at drage mod hjemmet.” ... Selv de gudløse er nu uden for Satans rækkevidde, og alene med sine onde engle kan han betragte virkningen af den forbandelse, som synden har forårsaget. “Folkenes konger hviler med ære hver i sit hus [graven], men du er slængt hen uden grav som et usselt foster ... I graven samles du ikke med dine fædre, fordi du ødte dit land og dræbte dit folk.” Es. 14, 18-20. I tusind år skal Satan vandre omkring på den øde jord og beskue resultaterne af sit oprør mod Guds lov. I denne tid er hans lidelser frygtelige. Siden han faldt, har hans evige aktivitet forhindret ham i at reflektere; men nu er han berøvet sin magt og har intet andet at foretage sig end at grunde over den rolle, han har spillet, siden han først gjorde

Lektie 13: 24. – 30. juni

oprør mod himmelens styre, og med angst og skælven se frem til det frygtelige øjeblik, da han skal lide for alt det onde, han har gjort, og straffes for de synder, som han er ansvarlig for.' *Den Store Strid*, s. 582.

‘Når de tusinde år er til ende’

9. Hvornår vil resten af de døde opstå igen? Åb. 20, 5a. Sammenlign med Joh. 5, 28-29.

BEMÆRK: ‘Ved slutningen af de tusind år vender Kristus atter tilbage til jorden. Han ledsages af alle de frelste og en skare af engle. Han stiger ned til jorden i frygtindgydende majestæt og befaler de gudløse at opstå, så de kan få deres dom. De træder frem - en vældig skare, talløse som havets sand. Hvor er de dog forskellige fra dem, som opstod ved den første opstandelse! De retfærdige var ikklædt udødelig ungdom og skønhed. De gudløse bærer mærker af sygdom og død.’ *Den Store Strid*, s. 584.

10. Hvilken aktivitet er Satan da involveret i? Åb. 20, 7-9.

BEMÆRK: ‘Nu forbereder Satan sig til en sidste frygtelig kamp om overherredømmet. Da ondskabens fyrste var berøvet sin magt og afskåret fra at fortsætte sit bedrageriske værk, var han ulykkelig og nedslået; men når de gudløse døde opstår, og han ser, hvor talrige hans tilhængere er, får han nyt håb og beslutter at fortsætte den store strid. Han vil samle alle de fortabte under sit banner og forsøge at fuldføre sine planer ved deres hjælp.’ *Den Store Strid*, s 585.

11. Hvad forhindrer ham i at udføre sine planer? Åb. 20, 11-15.

BEMÆRK: ‘Sørgelige vil minderne om fortiden blive, når menneskene står ansigt til ansigt med evigheden. Hele deres liv vil fremstille sig for dem netop således, som de tilbragte det her på jorden. Verdens fornøjelser, rigdomme og ære vil da tabe deres fordums betydning og tiltrækning. Menneskene vil da indse, at den retfærdighed, som de forkastede, da den så nådig blev dem tilbudt, alene har noget værd. De vil forstå, at de har dannet deres karakter under Satans bedrageriske tillokkelser. Den klædning, de bærer, er et tegn på deres forening med ham, der ledede an i det første store frafald. De vil da se følgen af deres valg. De vil forstå, hvad det vil sige at overtræde Guds bud.’ *Kristi Lignelser*, s. 318.

Lektie 13: 24. – 30. juni

‘Se, jeg gør alting nyt’

12. Hvilket værk vil Gud udføre, så snart striden er endt? Åb. 21, 5; Es. 65, 17.

BEMÆRK: ‘Ord formår ikke at beskrive de retfærdiges belønning. Den vil kun blive kendt af dem, der får den at se. Ingen menneskehjerne kan fatte Guds Paradis' herlighed. I Bibelen kaldes de frelstes arv “et fædreland.” Heb. 11, 14-16. Der fører den himmelske Hyrde sin hjord til de levende vandkilder. Livets træ bærer frugt hver måned, og træets blade tjener til lægedom for folkene. Der findes evigt flydende strømme, der er klare som krystal, og langs deres bredder vokser der træer, som kaster skygge på de stier, som er beredt for Herrens forløste. Store sletter hæver sig med smukke højdedrag, og Guds bjerge løfter deres stolte tinder. På disse fredelige sletter, langs disse levende strømme, skal Guds folk, som så længe var pilgrimme og vandringsmænd, finde et hjem.’ *Den Store Strid*, s. 595.

13. Er det muligt for det menneskelige sind at forestille sig, hvad der er i vente for Guds folk? Es. 64, 4.

BEMÆRK: ‘Efterhånden som evighedens år henrinder, bringer de endnu rigere og herligere åbenbaringer om Gud og Kristus. Med indsigten vokser også kærligheden, ærbødigheden og lykken. Jo mere menneskene lærer om Gud, des større bliver deres beundring for hans karakter. Når Jesus forklarer dem frelsens rigdomme og fortæller dem om de store bedrifter, som blev udført i den store strid med Satan, vil de frelstes hjerter fyldes med endnu større hengivenhed for ham, og med endnu større fryd slår de guldharperne. Og titusinde titusinder og tusinde tusinder af stemmer forener sig i lovsang. “Og enhver skabning i himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad i dem er, hørte jeg sige: “Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder.” Åb. 5, 13. Den store strid er endt. Der findes ikke længere synd eller syndere. Hele universet er rent. Harmoni og glæde går som et pulsslæg gennem hele det umådelige skaberværk. Fra ham, som skabte alt, udstømmer der liv og lys og glæde til alle verdener i det uendelige rum. Alt, fra det mindste atom til den største verden, fra besjælet til ubesjælet, erklærer i utilsløret skønhed og fuldkommen fryd, at GUD ER KÆRLIGHED!’ *Den Store Strid*, s. 597.

